

“Ἔγώ εἰμι
ἡ ὁδὸς
καὶ ἡ ἀλήθεια
καὶ ἡ ζωή.,
(Ἰωάν. 18' 6)

ΟΡΘΟΔΟΞΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΟΜΩΝΥΜΟΥ ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΟΣ ΘΕΟΛΟΓΩΝ

Ἰδρυτής: Ἀρχιμ. ΕΥΣΕΒΙΟΣ ΜΑΤΘΟΠΟΥΛΟΣ † 1929

“Τὰ ρήματα,
ἃ ἐγὼ λαλῶ ὑμῖν,
σπνεῦμά ἐστι
καὶ ζωὴ ἐστι.,
(Ἰωάν. 5' 63)

Ἔτος 111ον | Φεβρουάριος 2021 | 4353

«ΜΗ ΚΡΙΝΕΤΕ, ΙΝΑ ΜΗ ΚΡΙΘΗΤΕ»

ΑΞΙΖΕΙ νὰ μελετήσουμε προσεκτικὰ ἓνα περιστατικὸ ποὺ ἔλαβε χώρα στὸ σπίτι τοῦ Σίμων τοῦ Φαρισαίου. Ὁ ἀναμάρτητος Ἰησοῦς δέχεται τὴν πρόσκληση. Ἐκεῖ ἔρχεται μιὰ ἀμαρτωλὴ γυναίκα. Ἡ συντριβὴ καὶ ἡ μετάνοια τὴν συνέχουν. Δὲν κλαῖνε μόνο τὰ μάτια της. Πιὸ πολὺ θρηνεῖ ἢ ψυχὴ της. Αὐτὰ τὰ συναισθήματά της θέλει νὰ ἐκδηλώσει ἔμπρακτα ἐκεῖ μπροστὰ στὸν Θεάνθρωπο Λυτρωτὴ. Δειλὰ γονατίζει μπροστὰ στὰ θεϊκὰ πόδια. Τὰ βρέχει μὲ τὰ δάκρυά της, τὰ σφογγίζει μὲ τὰ πλούσια μαλλιά της, τὰ ἀσπάζεται εὐλαβικὰ καὶ τὰ ἀλείβει μὲ τὸ πολὺτιμο μύρο. Ὅλα αὐτὰ συνθέτουν τὸ μεγαλεῖο τῆς μετανοημένης ψυχῆς ποὺ ταπεινὰ ἐκζητεῖ τὸ ἔλεος καὶ τὴ θεϊκὴ συγγνώμη. Καὶ ὁ καρδιογνώστης Κύριος, ποὺ **«οὐκ ἤλθε καλέσαι δικαίους, ἀλλὰ ἀμαρτωλοὺς εἰς μετάνοιαν»** (Ματθ. θ' 13), δέχεται τὴν μετάνοιά της καὶ τὴν συγχωρεῖ. Ἐνισχυτικὴ θὰ ἀντηχήσει στὰ αὐτιά της ἡ θεϊκὴ φωνή: **«Ἡ πίστις σου σέσωκέ σε· πορεύου εἰς εἰρήνην»** (Λουκ. ζ' 50).

Ἀλλὰ ἐνῶ ὁ Κύριος θὰ τὴν συγχωρεῖ κάποιος ἄλλος θὰ τὴν κατακρίνει καὶ θὰ τὴν καταδικάζει. Εἶναι ὁ Σίμων ὁ Φαρισαῖος. Σκληρὴ καὶ ἀπάνθρωπη ἡ στάση του. Καλύπτεται ὅμως μὲ τὴν γνώρισή του ὑποκρισία. Ἀσυγκίνητος μπροστὰ στὴν ταπεινὴ της στάση δὲν θὰ διστάσει νὰ καταδικάσει ὄχι μόνο τὴν μετανοημένη γυναίκα, ἀλλὰ καὶ τὸν Κύριο: **«Ἰδὼν ὁ Φαρισαῖος, σημειῶναι ὁ ἱερὸς Εὐαγγελιστής, ὁ καλέσας αὐτὸν εἶπεν ἐν ἑαυτῷ λέγων· οὗτος εἶ ἦν προφήτης, ἐγίνωσκεν ἂν τις καὶ ποταπὴ ἢ γυνὴ ἦτις ἄπτεται αὐτοῦ, ὅτι ἀμαρτωλὸς ἐστι»** (Λουκ. ζ' 39).

Ὁ Σίμων ἔκρινε πρόχειρα καὶ ἐπιπόλαια, **«τὴν κατ' ὄψιν κρίσιν»**. Δὲν ἔβλεπε τὸ βάθος τῆς ψυχῆς γι' αὐτὸ καὶ ἔπεφτε ἔξω. Καὶ πόσο, ἀλήθεια, ἔξω ἔπεφτε! Αὐτοκαταδικάζεται ἀπὸ τὰ ἴδια του τὰ λόγια. Τί λέει; **«Οὗτος εἶ ἦν προφήτης, ἐγίνωσκεν ἂν τις καὶ ποταπὴ ἢ γυνὴ»**. Ἄν, δηλαδή, ὁ Χριστὸς ἦταν προφήτης θὰ ἤξερε καλά, ὅπως ξέρω ἐγώ, τί ἀμαρτωλὴ εἶναι αὐτὴ ἢ γυναίκα. Τώρα ὅμως ὁ Χριστὸς δὲν ξέρει μὲ ποια ἔχει νὰ κάνει. Γι' αὐτὸ καὶ τὴν ἀνέχεται καὶ τὴν ἀφήνει κοντὰ Του. Ἐνῶ ἐγώ, ποὺ τὴν ξέρω καλά, εἶναι νὰ μὴν ἀπορῶ μὲ τὴν στάση Του καὶ νὰ μὴν ἀγανακτῶ μὲ τὴν συμπεριφορὰ Του;

Τί φοβερὴ, ἀλήθεια, πλάνη καὶ τί τρομερὴ αὐτα-

πάτη! Πόσο ἔξω ἔπεφτε ὁ Φαρισαῖος ποὺ νόμιζε ὅτι αὐτὸς **«ἐγίνωσκεν»!** Γιατὶ τὴν ὥρα ποὺ νόμιζε ὅτι **«ἐγίνωσκεν»**, δὲν ἤξερε τί τοῦ γινόταν. Ἀγνοοῦσε τὸ πᾶν. Καὶ ἂν γνώριζε τὸ παρελθόν, δὲν γνώριζε τὸ παρόν. Καὶ ἂν ἤξερε τὴν ἀμαρτία της, ἀγνοοῦσε τὴν μετάνοιά της. Καὶ ἂν εἶχε δεῖ ἀμαρτωλὲς ἐκδηλώσεις της, τώρα δὲν ἔβλεπε θαυμαστοὺς συγκλονισμοὺς στὰ ἀδιόρατα βάθη τῆς καρδιᾶς της.

Ὁ Κύριος ὅμως, ποὺ γιὰ τὸν Φαρισαῖο, δὲν **«ἐγίνωσκεν»**, γνώριζε πολὺ καλὰ καὶ τὸ παρελθόν καὶ τὸ παρόν της. Γνώριζε τὶς ἀδυναμίες καὶ τὶς πτώσεις της, ἀλλὰ γνώριζε καὶ τὸν ἀγῶνα της, τὴν μετάνοιά της, τὴν ἀνόρθωσή της. Ἦξερε ὅμως καὶ τὴν **«συντετριμμένην καὶ τεταπεινωμένην»** καρδιά της. Καὶ ὁ Θεὸς μιὰ τέτοια καρδιά τὴν περιβάλλει μὲ ὅλη τὴν ἀγάπη καὶ τὴν πατρικὴ στοργή Του.

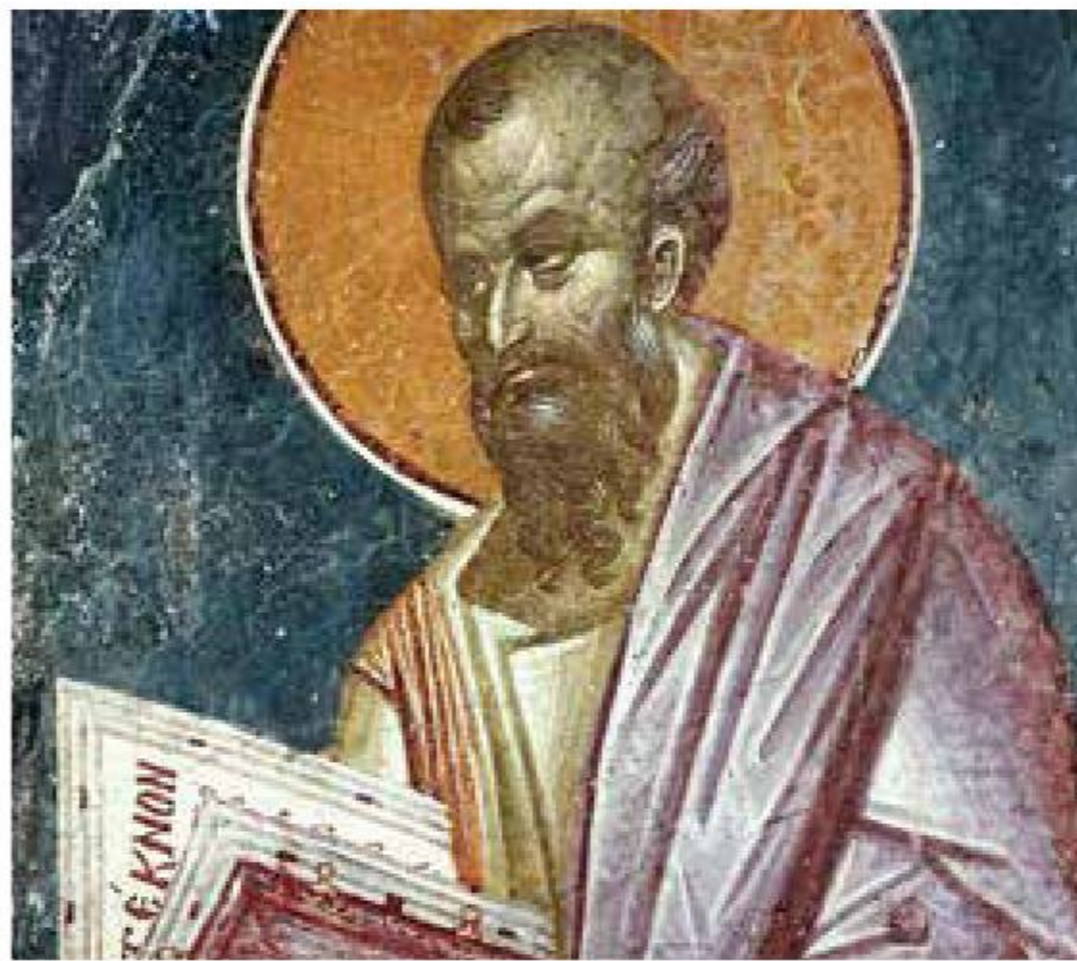
Γιατί, λοιπόν, νὰ σπεύδει; Ἦταν σὲ θέση νὰ γνωρίζει ὅλη αὐτὴ τὴν θαυμαστὴ μεταστροφή μιᾶς ψυχῆς; Ἡ σκληρότητά του τὸν κρατοῦσε ἀμετανόητο στὴν πλάνη του. Ἔτσι ἡ γυναίκα ἔπαιρνε τὴν ἄφεση καὶ ἐκεῖνος τὴν καταδίκη. Τὴν μετανοημένη τὴν χειροκροτοῦσαν οἱ ἄγγελοι καὶ αὐτὸς προχωροῦσε ἀπὸ τὴν κατάκριση καὶ τὴν καταδίκη τῆς γυναίκας στὴν κατάκριση τοῦ Κυρίου, γιὰ νὰ καταλήξει στὴν δική του αὐτοκαταδίκη.

Ὁ πειρασμὸς τῆς καταδίκης τῶν ἄλλων εἶναι κοινός. Πηγάζει ἀπὸ τὸ ἀρρωστημένο ὑπερεγὼ καὶ τὴ φαρισαϊκὴ νοοτροπία. Ὁ ἀναμάρτητος Κύριος ἦταν ἐπιεικὴς στοὺς ἀμαρτωλοὺς. Οἱ ἀμαρτωλοὶ ἄνθρωποι εἶναι αὐστηροὶ στοὺς συνανθρώπους τους. Ὁ Κύριος εἶχε κάθε δικαίωμα νὰ εἶναι αὐστηρὸς στοὺς ἀμαρτωλοὺς. Καὶ ὅμως ἦταν ἐπιεικὴς. Ἐμεῖς ἔχουμε κάθε λόγο νὰ εἴμαστε ἐπιεικεῖς, ὡς ὁμοιοπαθεῖς ἀμαρτωλοὶ καὶ ὅμως εἴμαστε πάρα πολὺ αὐστηροί. Ἡ φαρισαϊκὴ ὑποκρισία ποὺ βλέπει **«τὸ κάρφος τὸ ἐν τῷ ὀφθαλμῷ τοῦ ἀδελφοῦ καὶ τὴν ἰδίαν δοκὸν οὐ κατανοεῖ»** (Ματθ. ζ' 3).

Ὁ ἀναμάρτητος Κύριος ἦταν ἐπιεικὴς στοὺς ἀμαρτωλοὺς. Οἱ ἀμαρτωλοὶ ἄνθρωποι εἶναι αὐστηροὶ στοὺς συνανθρώπους τους. Ὁ Κύριος εἶχε κάθε δικαίωμα νὰ εἶναι αὐστηρὸς στοὺς ἀμαρτωλοὺς. Καὶ ὅμως ἦταν ἐπιεικὴς.

Ἡ ἀκαταμάχητη δύναμη τῆς προσευχῆς

Συναντᾶμε δυσκολίες καὶ ἐμπόδια ἴσως καὶ ἀνυπέρβλητα. Βλέπουμε μικρὲς τὶς δυνάμεις μας. Ἡ ἀπογοήτευση ἔρχεται νὰ θρονιασθεῖ στὴν ψυχὴ μας. Εἴμαστε ἔτοιμοι νὰ ἐγκαταλείψουμε τὸν ἀγώνα. Στὶς δύσκολες αὐτὲς στιγμὲς ἀπὸ ποῦ θὰ ἀντλήσουμε δυνάμεις; Ποῦ θὰ στηριχθοῦμε; Φυσικὰ ὑπάρχει ἡ θεϊκὴ παντοδυναμία, **«εὐκαιρὸς εἰς βοήθειαν»** (Ἐβρ. δ' 16), ἔτοιμη νὰ προσφέρει σὲ κάθε στιγμὴ τὴν πανίσχυρη συμπαράστασιν καὶ προστασίαν τῆς. Ἄρκει νὰ τὴν ἐπιζητήσουμε.

πεύει μιὰ δυστυχισμένη δούλη ποὺ εἶχε μαντικὸ πνεῦμα. Οἱ κύριοί τῆς, ποὺ κέρδιζαν πολλὰ ἀπὸ τὴν παράνομη αὐτὴ ἐπιχείρησιν, συλλαμβάνουν τὸν Παῦλο καὶ τὸν Σίλα, τοὺς σέρνουν στὴν ἀγορὰ καὶ τοὺς ὀδηγοῦν στοὺς ἄρχοντες. Ὁ ὄχλος στρέφεται ἐναντίον τους. Οἱ στρατηγοὶ τοὺς ξεσχίζουν τὰ ρούχα, διατάζουν νὰ τοὺς ραβδίσουν καὶ δεμένους τοὺς ρίχνουν στὴ φυλακὴ μὲ αὐστηρὴ φρού-

Ἀκαταμάχητη ἡ δύναμη τῆς προσευχῆς. Θὰ ἐπισημάνουμε ἓνα μυστικὸ ποὺ γνωρίζει καλὰ κάθε ἀληθινὸς Χριστιανός. Μυστικὸ ποὺ μεταμορφώνει τὴ ζωὴ του. Πρόκειται γιὰ τὴ δοξολογικὴ, τὴν εὐχαριστιακὴν προσευχὴν ποὺ ἀπευθύνει στὸν Θεὸ σὲ κάθε στιγμὴ τῆς ζωῆς του, ἀκόμη καὶ στὶς πιὸ ὀδυνηρὲς.

Νὰ συνειδητοποιήσουμε τὴν ἀξία τῆς.

Αὐτὴ τὴ βεβαιότητα εἶχαν ὅλες οἱ μεγάλες ψυχές. Καὶ μὲ αὐτὴ προχωροῦσαν ἀταλάντευτα στὴ ζωὴ τους. **«Ἐπὶ τῷ Κυρίῳ πέποιθα»** ἀναφωνοῦσε ὁ Δαβίδ. Στὸν Κύριον ἔχω στηρίξει τὶς ἐλπίδες μου καὶ ἔχω ἀκλόνητη τὴν πεποίθησιν, πὼς δὲν θὰ διαψευσθῶ. Καὶ δὲν διαψεύσθηκε οὔτε αὐτὸς οὔτε κανένας ἄλλος ποὺ ἔλπισε **«ἐπὶ τῷ Θεῷ τῷ**

ζῶντι» καὶ ὄχι σὲ ἀνθρώπους ἢ **«ἐπὶ πλοῦτου ἀδνηλότητι»** (Α' Τιμοθ. στ' 17).

Δὲν θὰ μιλήσουμε ἐδῶ γενικὰ γιὰ τὴν ἀκαταμάχητη δύναμιν τῆς προσευχῆς. Θὰ ἐπισημάνουμε ἓνα μυστικὸ ποὺ γνωρίζει καλὰ κάθε ἀληθινὸς Χριστιανός. Μυστικὸ ποὺ μεταμορφώνει τὴ ζωὴ του. Πρόκειται γιὰ τὴν δοξολογικὴν, τὴν εὐχαριστιακὴν προσευχὴν ποὺ ἀπευθύνει στὸν Θεὸ σὲ κάθε στιγμὴ τῆς ζωῆς του, ἀκόμη καὶ στὶς πιὸ ὀδυνηρὲς. Εὐχαριστεῖ, ἀλήθεια, καὶ δοξάζει ὁ πιστὸς τὸν Θεὸ καὶ στὶς θλίψεις καὶ δοκιμασίες του; Παράξενο φαίνεται. Εὐχαριστεῖ καὶ δοξάζει στὰ εὐχάριστα, ὄχι στὰ δυσάρεστα. Καὶ ὅμως αὐτὸ τὸ παράδοξο ὑπάρχει στὴ χριστιανικὴ ζωὴ. Παράδοξο, ἀλλὰ θαυμαστὸ καὶ θαυματουργικόν. Ἄς θυμηθοῦμε ἓνα συγκλονιστικὸ γεγονός ἀπὸ τὸν δυναμισμό τῆς πρώτης Ἐκκλησίας.

Ὁ ἀπόστολος Παῦλος στοὺς Φιλίππους θερα-

ρησιν. Σφιχτοδεμένοι πάνω στὸ βασανιστικὸ ξύλο, στὸ πιὸ βαθὺ διαμέρισμα τῆς φυλακῆς, ἀκίνητοι στὴν ἐξαντλητικὴ αὐτὴ στάση, τί θὰ περίμενε κανεὶς ἀπὸ τοὺς δύο Ἀποστόλους; Τί ἄλλο ἀπὸ βογγητὰ καὶ διαμαρτυρίες; Τίποτε ἀπὸ αὐτὰ δὲν συνέβη. Τὸ τελείως ἀντίθετο διαδραματίστηκε στὴ σκοτεινὴ ἐκείνη φυλακὴ.

Ἦταν μεσάνυχτα. Δυὸ σκοτάδια εἶχαν σωρευθεῖ στὸν τόπο ἐκεῖνο τῆς φρίκης. Τὸ φυσικὸ σκοτάδι εἶχε συντεριασθεῖ μὲ τὸ ἠθικὸ σκοτάδι τοῦ μίσους, γιὰ νὰ ἐξοντώσει δυὸ μεγάλες ψυχές. Καὶ ἐκεῖνες πῶς ἀντέδρασαν; Ἐνα ἄλλο ὑπερκόσμιο φῶς, ποὺ πλημμύριζε μέσα τους ἔλαμψε ἐκεῖ καὶ διέλυσε τὰ σκοτάδια. Ἐπιγραμματικὴ ἡ περιγραφή τοῦ θαύματος, ὅπως μᾶς τὴν παρουσιάζουν οἱ Πράξεις τῶν Ἀποστόλων (ιστ' 25-26).

«Κατὰ τὸ μεσονύχτιον Παῦλος καὶ Σίλας προσευχόμενοι ὕμνον τὸν Θεόν· ἐπικροῶντο δὲ αὐτῶν οἱ δέσμιοι. Ἄφνω (ξαφνικὰ) δὲ σεισμός ἐγένετο μέγας, ὥστε σαλευθῆναι τὰ θεμέλια τοῦ δεσμοτηρίου, ἀνεώχθησαν τε παρακρήμα αἱ θύραι πᾶσαι καὶ πάντων τὰ δεσμὰ ἀνέθη (λύθησαν)». Οἱ δύο Ἀπόστολοι προσεύχονται σὰν νὰ μὴν εἶχε συμβεῖ τίποτα. Ὑμνοῦν καὶ δοξάζουν τὸν Θεόν. Καὶ μὲ τὴν δοξολογικὴν προσευχὴν τοὺς μεταβάλουν τὸν τόπο ἐκεῖνο τῆς φρίκης σὲ μεγαλοπρεπῆ ναόν. Δεσμευμένο τὸ σῶμα, ἀδούλωτη ὅμως ἡ ψυχὴ, φτερουγίζει σὲ οὐράνιους κόσμους καὶ ἀτενίζει τὰ θαυμάσια τοῦ Θεοῦ.

Καὶ ἡ ἀπάντησιν δὲν βραδύνει. Σεισμός συγκλονίζει τὰ θεμέλια τῆς φυλακῆς καὶ τὴν ψυχὴ τοῦ δεσμοφύλακα. Οἱ πόρτες ἀνοίγονται διάπλατα καὶ τὰ δεσμὰ λύνονται σὰν λεπτὲς κλωστές. Ἐνας εὐχαριστήριος ὕμνος θριάμβευσε ὅσο καμιά ἄλλη ἀνθρώπινη δύναμιν. Μιὰ δοξολογία προκάλεσε τοὺς πιὸ δυνατοὺς συγκλονισμοὺς μέσα στὶς ψυχές. Συγκλονισμοὺς καὶ μεταστροφές ποὺ ἔκαναν ἓνα δεσμοφύλακα ἅγιο μαζὶ μὲ τὴν οἰκογένειά του. Ἄν ξέραμε νὰ χρησιμοποιοῦμε αὐτὴ τὴν δύναμιν ὅλοι μας!

Ἀκατάπαυστη ἀγωνία

Ὁρατὸς ὁ κίνδυνος. Ἀπειλεῖ τὴν ψυχοσωματικὴν ὑγεία καὶ ἰσορροπία τοῦ σύγχρονου ἀνθρώπου. Φθάσαμε στὸ σημεῖο νὰ νομίζουμε, πὼς ἡ εὐτυχία, ἡ ψυχικὴ ἡρεμία, ἡ γαλήνη τῆς συνειδήσεως ἀγοράζονται σὲ τιμὴ εὐκαιρίας. Ἀχλωμένος ἀπὸ τὸ ἀσταμάτητο κυνηγητὸ τῆς ἐπιτυχίας, φυλακισμένος στὸ

ἐγὼ του, ἀποθώντας τὶς πνευματικὲς καὶ ἠθικὲς ἀξίες, φθάνει ὁ ἄνθρωπος στὸ ἀντίθετο ἀποτέλεσμα. Ἀντὶ τῆς χαρᾶς συναντᾷ τὸ κενό, τὸ ἀνικανοποίητο. Χρόνια κόπωση, ἔμμονες ἰδέες, κρίσεις πανικοῦ, καταθλιπτικὲς καταστάσεις τὸν βασανίζουν. Καὶ γιὰ νὰ βγεῖ ἀπὸ τὸ ἀδιέξοδο καταφεύγει σὲ ἡμίμετρα ποὺ τὸν περιπλέκουν ἀκόμα περισσότερο.

«Ἡ ἀσθένεια τοῦ 21ου αἰῶνα θὰ εἶναι ἡ κατάθλιψη, ἀνακοίνωσε ὁ Παγκόσμιος Ὄργανισμὸς Ὑγείας. Εἶναι ἤδη καταθλιπτικὸ τὸ 17% τοῦ Παγκόσμιου πληθυσμοῦ. Μόνο στὶς ΗΠΑ ἡ κατάθλιψη ἔχει ἓνα ἐτήσιο κόστος σὲ ἀπώλεια παραγωγικότητας, περίπου 50 δις. δολάρια. Naί, ἐπιβεβαιώνουν καὶ ἄλλες ἔρευνες, στὴν ἀλεξίσφαιρη ἐποχὴ τοῦ ἀτομισμού καὶ τῆς διασπορᾶς τῶν συνειδήσεων, εἴμαστε περισσότερο ἀπαισιόδοξοι ἀπὸ ποτέ».

Ὅλα αὐτὰ ὑπογραμμίζουν τὸν πρωταρχικὸ ρόλο ποὺ παίζει ὁ πνευματικὸς παράγοντας στὴν ὑγεία μας. Δὲν εἶναι ἡ ἐργασία καὶ ἡ ἀπασχόληση ποὺ μᾶς συνθλίβουν. Οἱ ὑπερβολικὲς μέριμνες καὶ οἱ ἀγωνιώδεις φροντίδες μᾶς ταλαιπωροῦν. Καὶ πιὸ πολὺ ὁ φόβος τοῦ πιθανοῦ, τοῦ ἐνδεχόμενου, τοῦ ἀπρόβλεπτου μᾶς συντρίβει. Τὸ μικρόβιο δὲν βρίσκεται στὴν ἐργασία. Εἶναι στὸ κυνήγι τῆς ἀνεκπλήρωτης ἐπιθυμίας.

Στοὺς πιεσμένους καὶ καταπιεσμένους ἀπὸ τὸν ἐσωτερικὸ τύραννο τῆς ἀγωνίας, στοὺς ἀχθοφόρους τοῦ ἀνήσυχου ἑαυτοῦ τους, σὲ ὅλους τοὺς **«κοπιῶντας καὶ πεφορτισμένους»** (Ματθ. 1α' 28) ἀπὸ τὶς ἀδιάκοπες μέριμνες, ἀπευθύνεται ὁ Κύριος καὶ τοὺς καλεῖ νὰ πᾶνε κοντὰ Του. Νὰ τοὺς ἀπαλλάξει ἀπὸ τὸ πιεστικὸ φορτίο τους. Καλεῖ ὅλους μας νὰ μαθητεύσουμε στὸ ἀπέραντο σχολεῖο τῆς φύσεως. Μᾶς παρακινεῖ νὰ **«ἐμβλέψουμε»** καὶ νὰ **«καταμάθουμε»** (Ματθ. στ' 26,28). Νὰ δοῦμε τὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ ποὺ ἐκδηλώνεται τόσο πλούσια καὶ σ' αὐτὰ **«τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ»**. Νὰ παρατηρήσουμε προσεκτικὰ καὶ νὰ φιλοσοφήσουμε πάνω στὰ **«κρίνα τοῦ ἀγροῦ»**, στὰ τα-

πεινὰ ἀγρολούλουδα μὲ τὶς ἀπαράμιλλες φορεσιᾶς τοὺς ποὺ τοὺς χαρίζει ἡ πρόνοιά Του.

Ἔτσι ἡ ἄψυχη φύση, μὲ τὸ μεγάλο στόμα τῶν πουλιῶν καὶ τῶν λουλουδιῶν, διαλαλεῖ τὶς αἰώνιες ἀλήθειες. Τί μᾶς λέει; Διῶξτε τὴν ἀγωνιώδη μέριμνα. Ἡ ἀγωνία δὲν εἶναι φροντίδα. Εἶναι ὀλι-

γοπιστία. Δὲν εἶναι αὐξημένο ἐνδιαφέρον γιὰ πρόοδο καὶ ἐπιτυχία. Εἶναι ἀδυναμία καὶ ταλαιπωρία. Εἶναι σαράκι γιὰ τὴν ὑγεία. Τρωκτικὸ γιὰ τὴν ψυχικὴ ἰσορροπία. Νάρκωση τῆς πνευματικῆς δημιουργίας.

Γιατί, λοιπόν, ἀφήνουμε τὴν ἀγωνία νὰ μᾶς ροκανίζει; Γιατί παίρνουμε τὸ ἐνδεχόμενο ὡς βέβαιο, ποὺ μπορεῖ καὶ ποτὲ νὰ μὴν ἔλθει καὶ σωρεύουμε, συχνά, τόσα ἀνύπαρκτα προβλήματα; Γευόμαστε σήμερα πιθανὲς ἢ καὶ ἀπίθανες δοκιμασίες καὶ θλίψεις. Δὲν μᾶς φθάνει τὸ φορτίο μιᾶς ἡμέρας;

Γιατί θέλουμε νὰ σπκῶνουμε τὸ φορτίο μιᾶς ὀλόκληρης ζωῆς; Μεριμνᾶμε καὶ ἀγωνιοῦμε ὄχι γιὰ τὸ σήμε-
ρα, ἀλλὰ γιὰ τὸ αὔριο. Γιατί; **«Ἡ αὔριον μερι-**

μνήσει τὰ ἑαυτῆς· ἀρκεῖ τῇ ἡμέρᾳ ἡ κακία αὐτῆς» (Ματθ. στ' 34). Χωρὶς αὐτὸ νὰ σημαίνει ἀδράνεια καὶ μοιρολατρία. Ἄλλωστε γιατί τὸ ξεχνᾶμε; Δὲν εἴμαστε μόνοι. Ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ἀνθρώπινη πρόβλεψη ὑπάρχει καὶ ἡ πρόνοια τοῦ Θεοῦ. Ὑπάρχει ἡ πίστη στὴν ἀγάπη τοῦ οὐράνιου Πατέρα ποὺ ποτὲ δὲν θὰ μᾶς ἀφήσει.

Ἀγωνιοῦμε, γι' αὐτὸ ἀναζητᾶμε περίτρομοι ἄλλα στηρίγματα. Ἀναζητᾶμε, γι' αὐτὸ καὶ ἀγωνιοῦμε. Καὶ χανόμαστε μέσα σ' ἓνα φαῦλο κύκλο αὐτοταλαιπωρίας. Ὑπάρχει ὅμως καὶ μιὰ ἄλλη ζήτηση ποὺ φυγαδεύει τὴν ἀγωνία. Ζητώντας πρῶτα καὶ ἀποκλειστικὰ τὰ ὑλικά ἀγαθὰ, βρίσκουμε μονάχα τὴν ἀγωνία τους. Ἄν μάθουμε νὰ ζητᾶμε πρῶτα τὴ βασιλεία τοῦ Θεοῦ καὶ τὴ δικαιοσύνη Του, θὰ δοῦμε πὼς ὅλα τὰ ἄλλα θ' ἀκολουθήσουν. Θὰ ἀκολουθήσει τὸ πιὸ πολύτιμο, ἡ ψυχικὴ γαλήνη καὶ ἡρεμία. Θὰ τρῶμε τὸ φαγητό μας χωρὶς νὰ μᾶς τρώει.

Ἄν μάθουμε νὰ ζητᾶμε πρῶτα τὴ βασιλεία τοῦ Θεοῦ καὶ τὴ δικαιοσύνη Του, θὰ δοῦμε πὼς ὅλα τὰ ἄλλα θ' ἀκολουθήσουν. Θὰ ἀκολουθήσει τὸ πιὸ πολύτιμο, ἡ ψυχικὴ γαλήνη καὶ ἡρεμία.

«Συνεργοῦντες παρακαλοῦμεν μὴ εἰς κενὸν τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ δέξασθαι ὑμᾶς· -λέγει γάρ· καιρῶ

δεκτῶ ἐπήκουσά σου καὶ ἐν ἡμέρᾳ σωτηρίας ἐβοήθησά σοι· ἰδοὺ νῦν καιρὸς εὐπρόσδεκτος, ἰδοὺ νῦν ἡμέρα σωτηρίας- μηδεμίαν ἐν μηδενὶ διδόντες προσκοπήν, ἵνα μὴ μωμηθῇ ἡ διακονία, ἀλλ' ἐν παντὶ συνιστῶντες ἑαυτοὺς ὡς Θεοῦ διάκονοι ἐν ὑπομονῇ πολλῇ, ἐν θλίψεσιν, ἐν ἀνάγκαις, ἐν στενοχωρίαις, ἐν πληγαῖς, ἐν φυλακαῖς, ἐν ἀκαταστασίαις, ἐν κόποις, ἐν ἀγρυπνίαις, ἐν νηστείαις, ἐν

ΚΥΡΙΑΚΗ 7 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ ΙΣΤ' ΜΑΤΘΑΙΟΥ

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Β' Κορ. στ' 1-10
ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ Ματθ. κε' 14-30

ἀγνότητι, ἐν γνώσει, ἐν μακροθυμίᾳ, ἐν χρηστότητι, ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ, ἐν ἀγάπῃ ἀνυποκρίτῳ, ἐν λόγῳ ἀληθείας, ἐν δυ-

νάμει Θεοῦ, διὰ τῶν ὀπλῶν τῆς δικαιοσύνης τῶν δεξιῶν καὶ ἀριστερῶν, διὰ δόξης καὶ ἀτιμίας, διὰ δυσφημίας καὶ εὐφημίας, ὡς πλάνοι καὶ ἀληθεῖς, ὡς ἀγνοούμενοι καὶ ἐπιγινωσκόμενοι, ὡς ἀποθνήσκοντες καὶ ἰδοὺ ζῶμεν, ὡς παιδευόμενοι καὶ μὴ θανατούμενοι, ὡς λυπούμενοι ἀεὶ δὲ χαίροντες, ὡς πτωχοί, πολλοὺς δὲ πλουτίζοντες, ὡς μηδὲν ἔχοντες καὶ πάντα κατέχοντες».

ΑΛΛΑΖΕΙ ΤΟΥΣ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ Η ΧΑΡΙΣ;

«Παρακαλοῦμεν μὴ εἰς κενὸν τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ δέξασθαι ὑμᾶς».

Τὸ ἐρώτημα αὐτὸ δὲν θὰ εἶχε καμιὰ θέση, γιατί εἶναι γεγονός ὅτι ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ ἀλλάζει τὸν ἄνθρωπο. Ἐν τούτοις τὸ ἐρώτημα τίθεται ἀπὸ πολλοὺς, γιατί βλέπουν ἀρκετοὺς Χριστιανούς, τοὺς ὁποίους δὲν ὠφελεῖ ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ, δὲν τοὺς μεταβάλλει. Εἶναι Χριστιανοί, πὺ δέχονται «εἰς κενόν», δηλαδὴ μάταια τὴν χάρι τοῦ Θεοῦ. Καὶ αὐτὸ εἶναι πὺ δημιουργεῖ τὸ μεγάλο σκάνδαλο: Τὸ Εὐαγγέλιο τοῦ Χριστοῦ καὶ ἡ χάρις του στοὺς ἄνθρώπους αὐτοὺς ἐμφανίζονται χωρὶς καμιὰ δύναμη ἀλλαγῆς τοῦ ἀνθρώπου.

Καὶ ὅμως ἡ ἀλλαγὴ εἶναι δυνατή. Ὁ κάθε ἄνθρωπος, ὁ κάθε Χριστιανὸς μπορεῖ μὲ τὴν χάρι τοῦ Θεοῦ νὰ ἐπιτύχει τὴν ἀλλαγὴ καὶ ἀνακαίνισή του. Ὁ ἀπόστολος Παῦλος στὴν σημερινὴ ἀποστολικὴ περικοπὴ ἀσχολεῖται μὲ τὸ βασικὸ αὐτὸ θέμα.

Η ΕΚΜΕΤΑΛΛΕΥΣΗ ΤΗΣ ΕΥΚΑΙΡΙΑΣ

Ὁ Ἀπόστολος ξεκινάει ἀπὸ τὸ γεγονός, ὅτι ὁ Θεὸς δίνει κάθε μέρα εὐκαιρίες ἀλλαγῆς σὲ κάθε ἄνθρωπο. Καὶ γι' αὐτὸ τονίζει: «**ἰδοὺ νῦν καιρὸς εὐπρόσδεκτος, ἰδοὺ νῦν ἡμέρα σωτηρίας**». Ἡ κάθε μέρα, ἡ κάθε ὥρα, ἡ κάθε στιγμή εἶναι μιὰ εὐκαιρία ἀλλαγῆς καὶ σωτηρίας, πὺ τοῦ προσφέρει ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ. Ἐκεῖνος, πὺ θὰ ἀξιοποιήσει τὴν εὐκαιρία αὐτή, θὰ μπορέσει νὰ ἐπιτύχει τὴν ἀλλαγὴ τοῦ χαρακτῆρα του καὶ τὴν ἀνακαίνιση τῆς ζωῆς του. Ἐὰν δὲν τὸ κάνει, ἐὰν ἀδιαφορήσει, ἐὰν ἀναβάλει, θὰ χάσει τὴν εὐκαιρία τῆς ἠθικῆς ἀναγεννήσεως. Γι' αὐτὸ καὶ ὅσοι δὲν ἀλλάζουν ζωὴ εἶναι ἄνθρωποι, πὺ ἀφήνουν ἀνεκμετάλλευτες τὶς πνευματικὲς εὐκαιρίες πὺ τοὺς στέλνει κάθε μέρα ὁ Θεός.

Θέλεις, λοιπόν, τὴν ἀλλαγὴ σου; Κυνήγησε τὶς εὐκαιρίες πὺ σοῦ παρουσιάζει ὁ Θεός. Αὐτὴ τὴν στιγμή ἀκοῦς ἕνα κήρυγμα. Εἶναι αὐτὸ μιὰ εὐκαιρία ἀλλαγῆς. Βάλε βαθιὰ στὴν καρδιά σου τὰ λόγια τοῦ Θεοῦ. Ἐχουν τὴν δύναμη νὰ σὲ γαλνέψουν, νὰ σὲ φωτίσουν, νὰ σὲ καθοδηγήσουν. Πάλι θύμωσες σήμερα, πάλι βλασφήμησες, πάλι φάνηκες σκληρός, ἄδικος, ἐνοχλητικός. Τώρα ὅμως νιώθεις κάτι μέσα σου. Κάτι σοῦ λέει μέσα σου ὅτι ἔσφαλές, ὅτι ἀμάρτησες. Τί εἶναι αὐτό; Εἶναι ἡ εὐκαιρία, πὺ σοῦ στέλνει ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ γιὰ νὰ διορθωθεῖς, νὰ ἀλλάξεις. Πρόσεξέ την, λοιπόν, ἂν θέλεις νὰ καλύτερεύσεις τὸν χαρακτῆρα σου. Καὶ ὁ Θεὸς πὺ θέλει τὴν διόρθωση καὶ τὴν ἀλλαγὴ σου, θὰ σοῦ παρουσιάσει ἀναρίθμητες παρόμοιες εὐκαιρίες. Ἐχε μόνο ἀνοικτὰ τὰ μάτια τῆς ψυχῆς σου γιὰ νὰ τὶς βλέπεις. Καὶ ἄπλωνε τὰ χέρια σου νὰ τὶς ἀρπάξεις. Ἐτσι ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ θὰ μπορέσει νὰ ἐργασθεῖ τὸ θαῦμα τῆς ἀναγεννήσεώς σου.

ΥΠΟΔΕΙΓΜΑΤΑ ΑΛΛΑΓΗΣ

Ὁ ἀπόστολος Παῦλος, γιὰ νὰ ἐξαλείψει κάθε ἀμφιβολία γιὰ τὴν δυνατότητα ἀλλαγῆς τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τὴν χάρι τοῦ Θεοῦ, χρησιμοποιεῖ ἕνα δυνατό ἐπιχείρημα. Προβάλλει τοὺς Ἀποστόλους ὡς παραδείγματα ἀνακαινισμένων ἀνθρώπων. Ἦταν καὶ αὐτοὶ ἄνθρωποι ἀδύνατοι. Ἡ χάρις ὅμως τοῦ Θεοῦ τοὺς μεταμόρφωσε, τοὺς ἔκαμε ἁγίους. Τὸ παράδειγμά τους ἦταν φωτεινὸ. Κανεὶς δὲν μποροῦσε νὰ τοὺς κατηγορήσει γιὰ τὸ παραμικρό. «**Μηδεμίαν ἐν μηδενὶ διδόντες προσκοπήν** (ἀφορμὴν σκανδάλου), **ἵνα μὴ μωμηθῇ** (κατηγορηθεῖ) **ἡ διακονία**». Ἦταν «**ἐν παντί... Θεοῦ διάκονοι**». Καὶ ἡ ζωὴ τους ἦταν μιὰ συνεχῆς ἐκδασπάνη καὶ θυσία γιὰ τὴν διάδοση τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Χριστοῦ· ἕνα συνεχὲς μαρτύριο. «**Ἐν ὑπομονῇ πολλῇ, ἐν θλίψεσιν, ἐν ἀνάγκαις, ἐν στενοχωρίαις, ἐν πληγαῖς, ἐν φυλακαῖς**»! Ἐτσι ὅμως οἱ ἅγιοι Ἀπόστολοι ἔδωσαν καὶ δίδουν μιὰ ὑπέροχη μαρτυρία γιὰ τὴν δυνατότητα ἠθικῆς ἀλλαγῆς καὶ ἀνακαινίσεως τοῦ ἀνθρώπου.

Δὲν ὑπάρχει πια καμιὰ ἀμφιβολία. Μποροῦμε, ἐὰν θέλουμε, μὲ τὴν ἀνακαινιστικὴ δύναμη τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ νὰ ἀλλάξουμε τὴν ζωὴ μας. Ἐχουμε ἴσως ἀδυναμίες. Μᾶς τυραννοῦν ἴσως κακὲς συνήθειες, φοβερὰ πάθη. Ἡ ἀμαρτία μᾶς ἔχει ἀνοίξει βαθιὲς πληγές. Ὅμως ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ μᾶς φωνάζει: Ἡ κατάστασή σας δὲν εἶναι ἀπελπιστική! Μπορεῖτε ἂν θέλετε, νὰ ἀλλάξετε, νὰ μεταμορφωθεῖτε. Τόσοι καὶ τόσοι τὸ πέτυχαν. Καὶ σεῖς ἐπομένως μπορεῖτε. Δὲν ὑπάρχει καμιὰ ἀδύνατη περίπτωση στὴν χάρι μου, μᾶς ψιθυρίζει ὁ Θεός. Εἶναι παντοδύναμη. Θυμηθεῖτε τὰ τόσα θαῦματα ἀλλαγῆς, πὺ ἔκανε ἡ χάρις μου. Θυμηθεῖτε τὸ θαῦμα τῆς ἀλλαγῆς τοῦ Παύλου, πὺ ἦταν ἕνας τρομερὸς καὶ ἀδίστακτος διώκτης. Θυμηθεῖτε... Καὶ δώστε μου τὴν ψυχὴ σας, ὅπως εἶναι. Παραδῶστε μου τὴν ζωὴ σας, ὅποια κι ἂν εἶναι, γιὰ νὰ τὴν ἀλλάξω, νὰ τὴν μεταμορφώσω μὲ τὴν χάρι μου...

Ἡ ἠθικὴ ἀλλαγὴ τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ἀσφαλῶς δύσκολο ἔργο. Γιατὶ ἡ ἀνθρώπινη φύση ἔχει φοβερὰ διαφθαρεῖ ἀπὸ τὴν πτώση τῆς ἀμαρτίας. Ἡ ἀλλαγὴ ὅμως καὶ ἡ μεταμόρφωση καὶ ἡ θέωση τοῦ ἀνθρώπου ἐπιτυγχάνεται μόνο ἐν Χριστῷ. Γιὰ τὸ τεράστιο αὐτὸ ἐγχείρημα ὁ Κύριος διαθέτει τὴν παντοδύναμη χάρι του, πὺ ἀπέρρευσε ἀπὸ τὴν θυσία του. Καὶ ἡ χάρις αὐτὴ θὰ φέρει ὅπωςδήποτε τὴν ἀλλαγὴ. Ὅχι μόνο τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλὰ ὁλόκληρης τῆς κτίσεως. Θὰ ἔλθει στιγμή, πὺ ὅλα θὰ ἀλλάξουν σὲ μιὰ καινούργια δημιουργία. Ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ θὰ φέρει τὴν «**καινὴν κτίσιν**». «**Καινοὺς οὐρανοὺς καὶ γῆν καινὴν κατὰ τὸ ἐπάγγελμα αὐτοῦ προσδοκῶμεν**» (Β' Πέτρ. γ' 13) βεβαιώνει ὁ ἀδιάψευστος λόγος τοῦ Θεοῦ.

«Ἀδελφοί, ὑμεῖς ναὸς Θεοῦ ἐστε ζῶντος, καθὼς εἶπεν ὁ Θεὸς ὅτι· ἐνοικήσω ἐν αὐτοῖς καὶ ἐμπεριπατήσω, καὶ ἔσομαι αὐτῶν Θεός, καὶ αὐτοὶ ἔσονται μοι λαός. Διὸ ἐξέλθετε ἐκ μέσου αὐτῶν καὶ ἀφορίσθητε, λέγει Κύριος, καὶ ἀκαθάρτου μὴ ἄπτεσθε· καὶ γὰρ εἰσδέξομαι ὑμᾶς, καὶ ἔσομαι ὑμῖν

ΚΥΡΙΑΚΗ 14 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ ΙΖ΄ ΜΑΤΘΑΙΟΥ (ΧΑΝΑΝΑΙΑΣ)

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Β΄ Κορ. στ΄ 16 - ζ΄ 1
ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ Μαθθ. ιε΄ 21-28

εἰς πατέρα, καὶ ὑμεῖς ἔσεσθέ μοι εἰς υἱούς καὶ θυγατέρας, λέγει Κύριος παντοκράτωρ. Ταύτας οὖν ἔχοντες

τὰς ἐπαγγελίας, ἀγαπητοί, καθαρίσωμεν ἑαυτοὺς ἀπὸ παντὸς μολυσμοῦ σαρκὸς καὶ πνεύματος, ἐπιτελοῦντες ἀγιωσύνην ἐν φόβῳ Θεοῦ».

ΤΟ ΣΩΜΑ: ΝΑΟΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

«Ἕμεῖς γὰρ ναὸς Θεοῦ ἐστε ζῶντος».

Τὸ σῶμα στὴν ἐποχὴ μας ἔχει γίνεῖ ἓνα σύγχρονο εἶδωλο, στὸ ὁποῖο πολλοὶ ἄνθρωποι προσφέρουν τὴν λατρεία τους. Ἡ θεοποίηση καὶ ἡ λατρεία τοῦ σώματος ὀδηγεῖ στὶς διάφορες «μανίες» τῆς ἐποχῆς μας, ὅπου ἡ δύναμη καὶ ἡ ὠραιότητα τοῦ σώματος θεωροῦνται οἱ ὑψίστες ἀξίες στὴν ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου. Ἡ ἴδια ἀκόμη νοοτροπία ὀδηγεῖ ἓνα πλῆθος ἀνθρώπων σὲ μιὰ ζωὴ ἄσωτη καὶ διεφθαρμένη, ὅπου πλέον ὁ ἄνθρωπος χάνει κάθε ἀνθρώπινο χαρακτηριστικὸ καὶ γίνεται «σὰρξ».

Μέσα στὴν σύγχρονη αὐτὴ εἰδωλολατρία τοῦ σώματος ἀκούγεται ὡς διαμαρτυρία, ἀλλὰ καὶ ὡς φωνὴ καθοδηγητικὴ, τὸ σύνθημα τοῦ Ἀποστόλου: «Ἕμεῖς ναὸς Θεοῦ ἐστε ζῶντος». Ἄς προσέξουμε δύο πλευρὰς τοῦ μηνύματος αὐτοῦ:

ΣΕΒΑΣΜΟΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΣΩΜΑ

Μὲ πόσο σεβασμὸ καὶ ἱερὸ δέος ἀντιμετωπίζουμε τὸν ναὸ τοῦ Θεοῦ! Ἐνα μεγαλοπρεπὴ ναὸ, ἀλλὰ καὶ ἓνα ταπεινὸ καὶ φτωχὸ ἐξωκκλήσι. Ἐναν ἀκέραιο ναὸ, ἀλλὰ καὶ ἓναν γκρεμισμένο, ἀπὸ τὸν ὁποῖο ἔχουν περισωθεῖ μόνο μερικὰ ἐρείπια. Σεβόμαστε ἰδιαίτερα τὸν ναὸ τοῦ Θεοῦ, τὸν τόπο ὅπου σκηνώνει ἡ δόξα του.

Μὲ παρόμοιο σεβασμὸ ὀφείλουμε νὰ ἀντιμετωπίζουμε τὸ σῶμα τοῦ ἀνθρώπου, τὸν ναὸ αὐτὸ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Τὸ σῶμα μας, τὸ σῶμα τῶν ἄλλων ἀνθρώπων, εἶναι κατοικητήριον τοῦ Θεοῦ, μᾶς βεβαιώνει ὁ Ἀπόστολος. Ὁ ἴδιος ὁ Θεὸς τὸ δήλωσε: «Ἐνοικήσω ἐν αὐτοῖς καὶ ἐμπεριπατήσω». Ὑπάρχουν βέβαια πολλοί, οἱ ὁποῖοι ἔχουν χάσει κάθε συναίσθησιν τῆς ἱερότητας τοῦ σώματός τους. Ἡ ἁμαρτία ἐδῶ ἔχει μεταβάλλει τὸν ναὸ τοῦ σώματος σὲ ἐρείπια... Ὑπάρχουν ἀκόμη καὶ ἐκεῖνοι, ποὺ ἔχουν ἀνάπηρο, ἀσθενικὸ ἢ παραμορφωμένο σῶμα. Ἐδῶ ἡ φυσικὴ φθορὰ καὶ ὁ πόνος ἔχουν φθεῖρει τὸν ναὸ τοῦ Θεοῦ! Ἄς μὴ λησμονοῦμε ὅμως, ὅτι καὶ στὶς περιπτώσεις αὐτὲς βρισκόμαστε ἐνώπιον ἐνὸς ναοῦ καὶ τοῦ ὀφείλουμε τὸν σεβασμὸ, ἔστω καὶ ἂν εἶναι ἐρειπωμένος. Τὸ σῶμα τοῦ ἀνθρώπου, ποὺ ζεῖ μιὰ σαρκικὴ καὶ ἁμαρτωλὴ ζωὴ, ἦταν κάποτε ναὸς τοῦ Θεοῦ. Κάποτε ἐδῶ κατοικοῦσε τὸ πνεῦμα τοῦ Θεοῦ. Τώρα βέβαια δὲν κατοικεῖ. Ἐχει φύγει. Διότι «οὐ μὴ καταμείνη τὸ πνεῦμά μου ἐν τοῖς ἀνθρώποις τούτοις εἰς τὸν αἰῶνα διὰ τὸ εἶναι αὐτοὺς σὰρκα» (Γένεσ. στ΄ 3), λέει ὁ Θεός. Ποιὸς ξέρει ὅμως! Τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ «ἐπιφέρεται» ἴσως ἐπάνω ἀπὸ τὰ ἐρείπια αὐτά, γιὰ νὰ ἀναστη-

λώσει τὸν ναὸ του, ὅταν ἔλθει ἡ κατάλληλη στιγμή! Τὸ σῶμα, ποὺ εἶναι καχεκτικὸ καὶ δύσμορφο, τὸ σῶμα, ποὺ ὑποφέρει ἀπὸ τὴν ἀρρώστια, τὸ σῶμα αὐτὸ εἶναι ἓνας ραγισμένος ναὸς τοῦ Θεοῦ, πρὸς τὸν ὁποῖο ὀφείλουμε τὸν ἀπεριόριστο σεβασμὸ μας! Οἱ γέροντες γονεῖς μας, ποὺ πάσχουν ἀπὸ χρόνιες παθήσεις, οἱ ἀσθενεῖς, οἱ κατάκοιτοι τῶν νοσοκομείων καὶ τῶν ἀσύλων, εἶναι καὶ αὐτοὶ ναοὶ τοῦ Θεοῦ, τοὺς ὁποῖους πρέπει νὰ σεβόμαστε καὶ νὰ διακονοῦμε.

ΔΙΑΚΟΝΙΑ ΤΟΥ ΣΩΜΑΤΟΣ

Ἀποτελεῖ ἰδιαίτερη τιμὴ νὰ διακονεῖ κανεὶς στὸν ναὸ τοῦ Θεοῦ. Νὰ φροντίζει γιὰ τὴν ἀνέγερσιν καὶ τὸν ἐξωραϊσμὸ τοῦ ναοῦ. Νὰ περιποιεῖται τὸν ναὸ, νὰ τὸν καθαρίζει. Νὰ ἀναστηλώνει τὸν ἐρειπωμένο ναὸ καὶ νὰ τὸν ἀποδίδει καὶ πάλιν στὴν λατρεία τοῦ Θεοῦ! Ἡ Ἐκκλησία ἰδιαίτερα τιμᾷ αὐτοὺς ποὺ διακονοῦν τὸν ναὸ: «Ἁγίασον, Κύριε, τοὺς ἀγαπῶντας τὴν εὐπρέπειαν τοῦ οἴκου σου», εὐχεται.

Ὅταν ἀσχολοῦμαστε μὲ τὴν διατροφή, τὴν συντήρησιν, τὴν ἀγωγή, τὴν θεραπεία καὶ νοσηλεία τοῦ σώματος, ἄς μὴ λησμονοῦμε ὅτι διακονοῦμε τὸν ναὸ τοῦ Θεοῦ.

Ἡ μητέρα καὶ ὁ πατέρας ποὺ φροντίζουν γιὰ τὴν διατροφή καὶ τὴν συντήρησιν τῶν παιδιῶν τους -ἄς μὴ τὸ λησμονοῦν- δὲν κάνουν τίποτε ἄλλο, παρὰ διακονοῦν τοὺς ἔμψυχους ναοὺς τοῦ Θεοῦ. Καὶ ἡ σκέψιν αὐτὴ θὰ μεταμορφώνει τὸν καθημερινὸ ἀγῶνα καὶ τὴν φροντίδα γιὰ τὰ παιδιά. Θὰ κάνει τὴν προσφορὰ τῶν ὑπηρεσιῶν τους πρὸς τὰ παιδιά πιὸ ἥρεμη.

Ὁ γιατρὸς ἀκόμη, ποὺ σκύβει καθημερινὰ πάνω στοὺς ἀσθενεῖς του, διακονεῖ καὶ αὐτὸς τὸν ναὸ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τὸ σῶμα τοῦ ἀνθρώπου. Αὐτὸς ἔχει πάρει τὴν κλήσιν καὶ τὴν ἀποστολὴν ἀπὸ τὸν Θεὸ νὰ ἀναστηλώνει τοὺς ἐρειπωμένους ναοὺς του. Ὅταν ἦταν ὁ Κύριος ἐδῶ στὴν γῆ, τὸ ἔργο αὐτὸ τὸ ἔκανε ὁ ἴδιος, μὲ τόση προθυμία. Ἦταν ὁ μέγας ἰατρὸς καὶ ἀναστηλωτὴς τῶν ἐρειπωμένων ναῶν τοῦ Θεοῦ. Σήμερα ὁ Κύριος ἔχει ἀναθέσει τὸ ἱερὸ αὐτὸ ἔργο στὰ ἐπιδέξια χέρια τοῦ γιατροῦ.

Καὶ ἡ ἀδελφὴ νοσοκόμος, ποὺ ἔταξε τὸν ἑαυτὴς τῆς στὴν ὑπηρεσία τοῦ ἀσθενοῦς, εἶναι καὶ αὐτὴ μιὰ διακόνισσα στὸν ναὸ τοῦ Θεοῦ, στὸ ἀνθρώπινο σῶμα. Ἡ σκέψιν αὐτὴ εἶναι πολὺ ἀποτελεσματικὴ γιὰ τὴν ὀρθὴ ἀντιμετώπισιν τοῦ σώματός μας, καθὼς καὶ τοῦ σώματος τῶν ἄλλων ἀνθρώπων.

ΔΙΑΛΟΓΟΣ με τούς ἀναγνώστες μας

Ἀνώτερη ἢ διδασκαλία τοῦ Χριστοῦ

«Πῶς ἡ πίστις ἡ χριστιανικὴ μπορεῖ νὰ ἀλλάξει ἢ ἂν θέλετε νὰ βελτιώσει τὴ ζωὴ ἐνὸς ἀνθρώπου, πού, χωρὶς νὰ πιστεύει στὸν Χριστό, σέβεται τὶς ἀνθρώπινες ἀξίες, ὅπως εἶναι ἡ δικαιοσύνη, ἡ ἀλληλεγγύη, ἡ ἐντιμότητα; Ἀφοῦ ἤδη ἐφαρμόζει ἀρετὲς πού διδάσκει ὁ Χριστιανισμός, τί περισσότερο μπορεῖ νὰ βρεῖ στὴ διδασκαλία τοῦ Χριστοῦ;»

Ἐπῆρχαν καὶ ὑπάρχουν ἄνθρωποι καλοπροαίρετοι πού διαθέτουν μιὰ φυσικὴ καλοσύνη, ἔστω καὶ ἂν δὲν ἔχουν γνωρίσει τὴν ἀλήθεια πού ἔφερε ὁ Χριστὸς στὸν κόσμον. Εἶναι χαρακτῆρες ἀγαθοὶ καὶ καλόκαρδοι ἐκ φύσεως, εἰρηνικοὶ καὶ εἰρηνοποιοί, φιλεῦσπλαχοὶ καὶ ἐλεήμονες, συμπαθεῖς στοὺς συνανθρώπους τους, ἀγαπητοί, ἐντιμοί. Κοσμοῦνται μὲ χαρίσματα ἔμφυτα. Θεοφώτιστοι ἄνθρωποι. Δεκτικὲς ψυχές. Ἀγαθὴ γῆ. Ὁ Θεὸς ἔχει βάλει μέσα στις ψυχές τους τὰ σπέρματα τῆς ἀρετῆς. Ἰσχύουν, θὰ λέγαμε, οἱ λόγοι τοῦ ἀποστόλου Παύλου, σωστὸ ἐγκώμιο, πρὸς τοὺς Θεσσαλονικεῖς: **«Περὶ τῆς φιλαδελφίας οὐ χρειάζεστε γράφειν ὑμῖν· αὐτοὶ γὰρ ὑμεῖς θεοδίδακτοὶ ἐστε εἰς τὸ ἀγαπᾶν ἀλλήλους»** (Α΄ Θεσ. δ΄ 9).

Διδάσκει καὶ ἀποκαλύπτει ὁ Θεὸς μὲ ποικίλους τρόπους τὶς θεῖες ἐντολές του στις δεκτικὲς ψυχές. Ὀλόκληρο τὸ θαῦμα τῆς δημιουργίας, οἱ ὁμορφιές τῆς φύσεως, γιὰ ὅσους ἔχουν μάτια καθαρὰ, ἀθόλωτα ἀπὸ τὰ πάθη, ἀποτελοῦν ἐποπτικὸ μάθημα, ἱκανὸ νὰ διεγείρει αἰσθήματα ἱερά, θαυμασμοῦ, ἀνωτερότητας. Καὶ δὲν εἶναι μόνο ἡ φυσικὴ ἀποκάλυψη. Λαλεῖ ὁ Θεός, ὅπως ἡ σοφία Του γνωρίζει, μέσα στις ψυχές γιὰ νὰ τὶς ὀδηγήσει στὴν ὁδὸ τῆς σωτηρίας. Παράδειγμα ἀπὸ τὰ πολλὰ ὁ ἐκατόνταρχος Κορνήλιος, **«ἀνὴρ εὐσεβῆς καὶ φοβούμενος τὸν Θεὸν σὺν παντὶ τῷ οἴκῳ αὐτοῦ, ποιῶν τε ἐλεημοσύνας πολλὰς τῷ λαῷ...»** (Πράξ. ι΄ 2). Εὐσεβής, εὐλαβής, ἐνάρετος, ἂν καὶ εἰδωλολάτρης. Προσευχόταν καὶ ἀναζητοῦσε κάτι περισσότερο. Νὰ γνωρίσει τὸν Θεό. Νὰ τοῦ ἀποκαλυφθεῖ ἡ σώζουσα ἀλήθεια. Ἡ ψυχὴ, ἡ κάθε ψυχὴ, στὴν ἀδιάφθορη κατάστασι, ἔχει τοὺς βαθύτερους πόθους τῆς, τὶς ὑψηλὲς ἐφέσεις τῆς. Ζητάει τὴν ἀνάπαυση, τὴν εἰρήνευσή τῆς κοντὰ στὸν Πλάστη καὶ Δημιουργό τῆς. Θέλει ἀπάντησι στὰ μεταφυσικὰ προβλήματα, στις ὑπὲρ λόγον ἀναζητήσεις. Ζητάει πιὸ πολὺ τὴ λύτρωσι καὶ τὴν σωτηρία. Ἡ ἄσκηση μερικῶν ἀρετῶν δὲν ἀρκεῖ γιὰ νὰ γεμίσει τὴν ψυχὴ.

Ἐπῆρχαν προβλήματα μεγάλα καὶ συγκλονιστικά. Προβλήματα τῆς καθημερινῆς ζωῆς, προβλήματα ἠθικὰ καὶ πνευματικά, φυσικὰ καὶ ὑπερφυσικὰ καὶ μεταφυσικά. Καὶ ζητάει ὁ κάθε ἄνθρωπος, κανένας δὲν ἐξαιρεῖται, μιὰ λύσι. Καὶ δὲν εἶναι ζητήματα λε-

πομερειακὰ ἢ ἀπλοῦ φιλοσοφικοῦ ἐνδιαφέροντος. Πρόκειται γιὰ βασικὰ θέματα ζωῆς πού συγκλονίζουν. Καὶ ρωτᾷ τὴ φιλοσοφία καὶ ρωτᾷ τὴν ἐπιστήμη καὶ ρωτᾷ τὴν τέχνη καὶ τὴν τεχνικὴ καὶ ἀπάντησι καμιά ἢ σχεδὸν καμιά. Καὶ μπαίνει στὰ θαύματα τῆς τεχνολογίας καὶ τῆς μηχανικῆς καὶ διασχίζει τὸ στερέωμα, χωρὶς νὰ σχίζει καθόλου τὸ πέπλο τοῦ μυστηρίου πού σκεπάζει τὴν ψυχὴ καὶ τὴν σκέψη του.

“Ὅταν ἡ ψυχὴ του συγκλονίζεται μπροστὰ στὸ τρομερὸ ἐρώτημα: ἀπὸ ποῦ ἔρχομαι καὶ ποῦ πηγαίνω;” Ἡ ὄταν στέκεται μὲ βουρκωμένα μάτια μπροστὰ στὸ νεοσκαμμένο μνήμα καὶ ἀντικρίζει ψηλαφητὸ τὸ μυστήριον τοῦ θανάτου, μὲ ὅλο τὸ σκοτάδι καὶ τὸ δέος πού τὸ περιβάλλουν, ποιά ἱκανοποιητικὴ ἀπάντησι, πού νὰ εἰρηνεύει καὶ νὰ πείθει, μποροῦν νὰ τοῦ προσφέρουν τὰ ἀνθρώπινα συστήματα; Σκοτάδι, μυστήριον, μέσα του καὶ γύρω του. Ναί, ἀλλὰ φῶς πλούσιο καταυγάζει μόνο τὴν ψυχὴ τοῦ πιστοῦ Χριστιανοῦ. Μὲ τὸ φῶς τῆς πίστεως βλέπει πέρα ἀπὸ τὰ φαινόμενα.

Τὴν ἀπάντησι πού εἰρηνεύει τὴν ψυχὴ καὶ τὴν κάνει νὰ πλημμυρίζει ἀπὸ ἐλπίδα καὶ χαρὰ μᾶς τὴν προσφέρει ὁ Κύριος. Στὴν πιὸ δραματικὴ στιγμὴ τῆς ἐπίγειας ζωῆς Του, λίγο πρὸ τοῦ σταυρικοῦ πάθους, ἐνισχύει τοὺς ταραγμένους μαθητὲς Του. Τοὺς προσφέρει τὸ μυστικὸ τῆς δύναμης, γιὰ νὰ στέκονται ἀτρόμητοι μπροστὰ καὶ στὸν θάνατον ἀκόμα: **«Μὴ ταρασσέσθω ὑμῶν ἡ καρδία· πιστεύετε εἰς τὸν Θεόν, καὶ εἰς ἐμὲ πιστεύετε. Ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ πατρὸς μου μοναὶ πολλαὶ εἰσιν· εἰ δὲ μή, εἶπον ἂν ὑμῖν. Πορεύομαι ἐτοιμάσαι τόπον ὑμῖν· καὶ ἂν πορευθῶ καὶ ἐτοιμάσω ὑμῖν τόπον, πάλιν ἔρχομαι καὶ παραλήψομαι ὑμᾶς πρὸς ἑμαυτόν, ἵνα ὅπου εἰμὶ ἐγώ, καὶ ὑμεῖς ἦτε»** (Ἰωάν. ιδ΄ 1-3). Ὁ Ἀρχηγὸς τῆς ζωῆς καὶ νικητὴς τοῦ θανάτου, ὁ Σωτήρας καὶ Λυτρωτὴς μας, μᾶς διαβεβαίωσε κατηγορηματικά: **«Πορεύομαι ἐτοιμάσαι τόπον ὑμῖν»**. Καὶ ἀφοῦ ἐτοιμάσω τὸν τόπον τῆς διαμονῆς σας, θὰ ἔλθω ἐγὼ νὰ σᾶς παραλάβω. Τί σημαίνει αὐτό; Ὅσοι ἔχουν ταξιδεύσει σὲ ἄγνωστες χώρες μποροῦν νὰ τὸ καταλάβουν καλύτερα.

Πόση σημασία ἔχει, ὅταν ταξιδεύεις σὲ ἄγνωστο τόπον, νὰ ξέρεις ὅτι σὲ περιμένει νὰ σὲ παραλάβει κάποιος καὶ ὅτι σοῦ ἔχει ἐτοιμάσει τὸ σπίτι τῆς διαμονῆς σου. Πόση ἀσφάλεια καὶ πόση χαρὰ σοῦ δημιουργεῖ ἡ σκέψη, πῶς δὲν ταξιδεύεις στὸ ἄγνωστο. Ἡ σκέψη τοῦ μεγάλου φιλόξενου γνωστοῦ ἐξουδετερώνει τὴν ἀνησυχία τοῦ ἀγνώστου. Οἱ ἅγιοι τοῦ Θεοῦ πού ζοῦσαν αὐτὴ τὴν βεβαιότητα, προγεύονταν ἀπὸ τώρα τὶς ὁμορφιές τοῦ Παραδείσου. Γνώριζαν πῶς στὴ βασιλεία τῶν οὐρανῶν εἶχαν **«οἰκίαν ἀχειροποίητον αἰώνιον»** (Β΄ Κορ. ε΄ 1), γι’ αὐτὸ καὶ τίποτα δὲν ἦταν ἱκανὸ νὰ τοὺς κλονίσει.

‘Ο Έθνομάρτυρας Πατριάρχης Β΄

‘Ο Άγιος Γρηγόριος ό Ε΄ όσο ήταν Πατριάρχης στη Βασιλεύουσα, ήξερε ότι ή άποστολή του ήταν να διαφυλάξει με κάθε τρόπο και με όλα τὰ μέσα πού είχε στη διάθεσή του τούς πολύτιμους θησαυρούς του σκλαβωμένου Γένους πού του έμπιστεύθηκε ό Θεός. Να διαφυλάξει τήν χριστιανική θρησκεία άμόλυντη και τήν χριστιανική πίστη φλογερή στις ψυχές τών σκλάβων αδελφών του. Να διαφυλάξει τήν πολύτιμη παρακαταθήκη και τις ιερές παραδόσεις τής μακραίωνης και ένδοξης ίστορίας του και τήν άγάπη του στην σκλαβωμένη πατρίδα του, ζωντανά όλα αυτά, στις καρδιές τών νέων και τών ώριμων. Να κρατήσει τήν έλληνική οικογένεια άδιάφθορη.

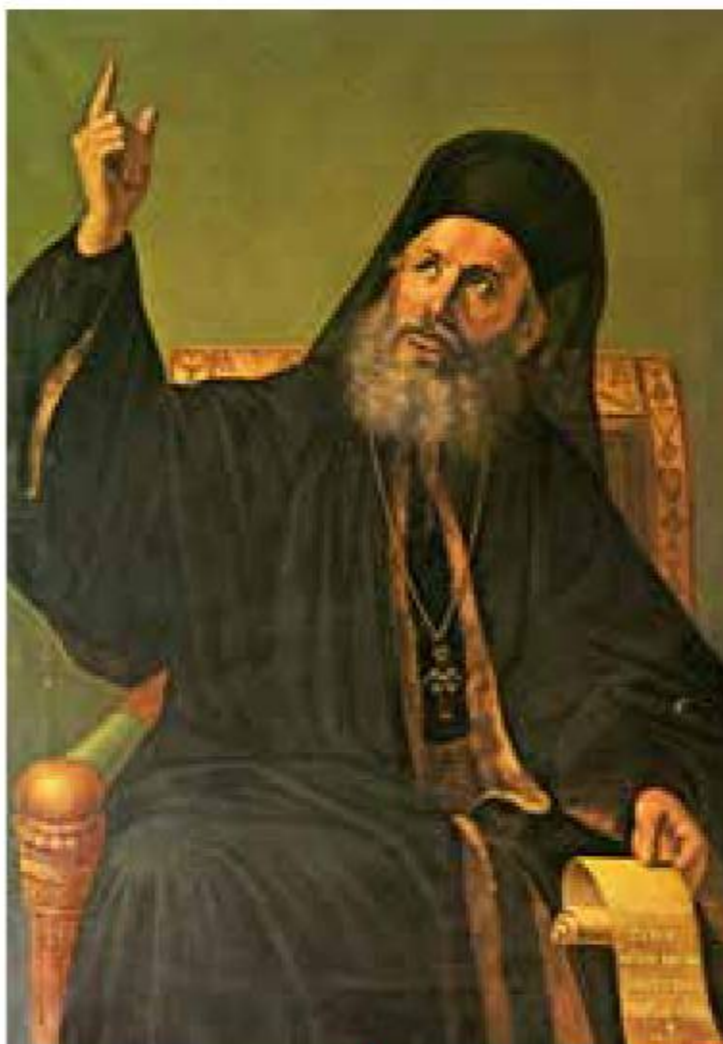
Κι όλα αυτά τὰ έπιχειρούσε, όπως είδαμε στο προηγούμενο άρθρο, με τή συνεχή φροντίδα του για τήν πρόοδο τής παιδείας, τήν ίδρυση Σχολείων σε κάθε έλληνική γωνιά, τήν συντήρηση τής Πατριαρχικής Άκαδημίας, τήν άνοικοδόμηση τών Πατριαρχείων, τήν λειτουργία Τυπογραφείου και τήν διανομή χριστιανικών βιβλίων.

Μα δέν άρκέσθηκε σε αυτά. Τὰ μαύρα εκείνα χρόνια, τὰ χρόνια τής δυστυχίας, του πόνου, τής φτώχειας, ό Πατριάρχης ήταν ό προστάτης τών κάθε λογής πονεμένων. Και ό άγιος Γρηγόριος ό Ε΄ έκανε πολλά για τήν άνάπτυξη τής φιλανθρωπίας. “Όλα τὰ διέθετε για τούς άλλους. Δέν κρατούσε τίποτα για τόν έαυτό του. Όσα εισοδήματα μαζεύτηκαν στο Πατριαρχείο, ό αρχιδιάκόνός του είχε διαταγή να τὰ μοιράζει με δικαιοσύνη στους φτωχούς. Χήρες άπροστάτευτες και όρφανά παιδιά και γέροντες άνήμποροι, πού έτρεχαν κοντά του, έφευγαν ανακουφισμένοι με τὰ χέρια γεμάτα.

Κάποτε πήγε στον Γρηγόριο τόν Ε΄ και ένας συγγενής του φτωχός και του ζήτησε τήν βοήθειά του. Έκείνος έδωσε έντολή να του δοθούν ακριβώς όσα έδιναν και στους άλλους φτωχούς. Και όταν εκείνος του θύμισε τή συγγένεια, με τήν έλπίδα να πάρει περισσότερα:

– Ξέχασες, του είπε τότε ό Γρηγόριος ό Ε΄, ότι ό Πατριάρχης πρέπει να είναι πατέρας όλων τών Χριστιανών και ότι δέν πρέπει να προτιμάει τούς σαρκικούς συγγενείς του από τὰ άλλα του παιδιά, όταν έχουν άνάγκη βοήθειας;

Άπό τέτοιες πράξεις φαίνεται τò πνευματικό μεγαλειό του ανθρώπου! Και ό άγιος Γρηγόριος ό Ε΄ ήταν από τούς άληθινά μεγάλους πού παραμέριζε τò άτομό του, τούς συγγενείς του, για τούς συμπατριώτες του!

Στο σημείο αυτό πρέπει να τονίσουμε ότι από τούς πρώτους αιώνες τής σκλαβιάς οί Πατριάρχες του Γένους ίδρυσαν κοινό ταμείο, πού τò έλεγαν «κιβώτιον έλέους», πού χρησιμοποιόταν για έκτακτες περιπτώσεις, για θεομηνίες, λεπασίες τών βαρβάρων κατακτητών και σε άλλες δύσκολες στιγμές. Τέτοιο «κιβώτιον έλέους» διατηρούσε και ό Γρηγόριος ό Ε΄. Και τò συντηρούσε προσφέροντας σ΄ αυτό και τò τελευταίο του γρόσι και παροτρύνοντας κληρικούς και λαϊκούς να προσφέρουν από τò περίσσειμά τους, αλλά και από τò ύστέρημά τους πολλά ή και λίγα στο ταμείο αυτό τής άγάπης.

Τὰ φλογερά του λόγια, μα κυρίως τò παράδειγμά του, παρακινούσαν πολλούς πλουσίους, μα και άπλους βιοπαλαιστές, να δίνουν μικρότερα ή μεγαλύτερα ποσά, με τήν πεποίθηση ότι θα χρησιμοποιηθούν όπου υπήρχε μεγαλύτερη άνάγκη. Έτσι και γινόταν. Με τις προσφορές τών σκλάβων και τών Έλλήνων τής διασποράς και με τις υπεράνθρωπες προσπάθειές του ό άγιος Γρηγόριος ό Ε΄ κατόρθωνε να έλευθερώνει αιχμαλώτους, να γλυτώνει άλλους από έξορίες και κατατρεγμούς και κατάσχεση τής περιουσίας τους, από καταδίκες και φυλακίσεις και από αυτόν τόν θάνατο. Με τις συνετές και συνεχείς προσπάθειές του έσωσε μιá όλόκληρη περιοχή, τήν Άμβρακία, από τήν καταστροφή πού θα τής έκανε ό Σουλτάνος.

Η φήμη τής φιλανθρωπίας και τής προστασίας πού πρόσφερε ό Πατριάρχης, έφθασε και σε άλλες χώρες και συχνά κατέφθαναν ξένοι στην Κωνσταντινούπολη, ζητώντας τήν βοήθειά του. Όσοτòσο ή άγάπη του και τὰ έργα τής φιλανθρωπίας του έπικεντρώνονταν στους σκλάβους αδελφούς του. Για εκατοντάδες πονεμένους, κατατρεγμένους ή μορφή του γέροντα Πατριάρχη ήταν ή έλπίδα, ή δύναμη, ή προστασία, ή ανακούφιση στον τόσο πόνο.

Πόσο και σήμερα έχουμε άνάγκη να ακούμε συνεχώς, μα περισσότερο έμπρακτα να εφαρμόζουμε, τò «**άγαπάτε άλλλους**» του Κυρίου και Θεού μας. Σε συμπατριώτες μας αλλά και στον κάθε ένα πού έχει άνάγκη στοργής και έμπρακτης συμπαράστασης στον πόνο του, στη δυσκολία του, σε μεγάλη ή μικρότερη συμφορά πού τόν βρήκε.

Μη ξεχνάμε ποτέ τή θεία τούτη έντολή πού μās βροντοφώνησε με τή ζωή και τή δράση του ό Έθνομάρτυρας Πατριάρχης Γρηγόριος ό Ε΄.

(Συνεχίζεται)

«Τέκνον Τιμόθεε, παρηκολούθηκάς μου τῇ διδασκαλίᾳ, τῇ ἀγωγῇ, τῇ προθέσει, τῇ πίστει, τῇ μακροθυμίᾳ, τῇ ἀγάπῃ, τῇ ὑπομονῇ, τοῖς διωγμοῖς, τοῖς παθήμασιν, οἷά μοι ἐγένοντο ἐν Ἀντιοχείᾳ, ἐν Ἰκονίῳ, ἐν Λύστροις· οἷους διωγμούς ὑπήνεγκα καὶ ἐκ πάντων με ἐρρύσατο ὁ Κύριος. Καὶ πάντες δὲ οἱ θέλοντες εὐσεβῶς ζῆν

ΚΥΡΙΑΚΗ 21 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ
ΙΣΤ΄ ΛΟΥΚΑ (ΤΕΛΩΝΟΥ ΚΑΙ ΦΑΡΙΣΑΙΟΥ)
ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Β΄ Τιμ. γ΄ 10-15
ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ Λουκ. ιη΄ 10-14

ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ διωχθήσονται· πονηροὶ δὲ ἄνθρωποι καὶ γόητες προκόψουσιν ἐπὶ τὸ χεῖρον, πλανῶντες καὶ πλανώμενοι. Σὺ δὲ μένε ἐν οἷς ἔμαθες καὶ ἐπιστώθης, εἰδὼς παρὰ τίνος ἔμαθες, καὶ ὅτι ἀπὸ βρέφους τὰ ἱερὰ γράμματα οἶδας, τὰ δυνάμενά σε σοφίσαι εἰς σωτηρίαν διὰ πίστεως τῆς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν».

ΑΚΛΟΝΗΤΟΙ ΣΤΟ ΔΙΩΓΜΟ

«Πάντες οἱ θέλοντες εὐσεβῶς ζῆν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ διωχθήσονται».

Οἱ Χριστιανοὶ στὰ λιοντάρια! Μὲ τὸ σύνθημα αὐτὸ ξεσποῦσαν οἱ φοβεροὶ διωγμοὶ ἐναντίον τῶν πρώτων Χριστιανῶν. Ἀπὸ τὸ Κολοσσαῖο ἀμφιθέατρο τῆς Ρώμης, ὅπου ἔριχναν τοὺς Χριστιανούς στὰ πεινασμένα θηρία, οἱ διωγμοὶ ἀπλώνονταν σὲ ὁλόκληρη τὴν ρωμαϊκὴ αὐτοκρατορία. Οἱ πιστοὶ τοῦ Ἐσταυρωμένου Χριστοῦ ἔβαφαν μὲ τὸ αἷμα τους τὰ ἀμφιθέατρα, τὰ δικαστήρια, τὶς ἀγορές, τοὺς δρόμους. Ὁ ἀπόστολος Παῦλος θυμᾶται κι αὐτὸς τοὺς διωγμούς του καὶ γράφει στὸν Τιμόθεο: Τί φοβεροὺς διωγμούς ὑπέφερα καὶ ὅμως ἀπὸ ὅλους μὲ γλύτωσε ὁ Κύριος! Καὶ κατόπιν καταλήγει σ' ἓνα συγκλονιστικὸ συμπέρασμα: «**Καὶ πάντες οἱ θέλοντες εὐσεβῶς ζῆν διωχθήσονται!**» Ἡ ὁμολογία αὐτὴ τοῦ θείου Ἀποστόλου ἰσχύει ἄραγε καὶ γιὰ τοὺς σημερινούς Χριστιανούς; Διώκονται καὶ σήμερα οἱ Χριστιανοί;

ΣΥΓΧΡΟΝΟΙ ΔΙΩΓΜΟΙ

Δὲν σταμάτησαν οἱ διωγμοὶ τῶν Χριστιανῶν οὔτε στιγμή. Πότε στὴν πατρίδα μας, πότε σ' ἄλλες χῶρες τῆς Ἀνατολῆς, χύθηκε ἄφθονο τὸ χριστιανικὸ αἷμα. Στὶς μέρες μας ὁ διωγμὸς τῶν Χριστιανῶν εἶχε ἀπλωθεῖ στὴν Κίνα, στὴν Ἀλβανία, πού τόσοι ἀδελφοί μας Ἕλληνες δοκιμάσθηκαν, στὴ Ρωσία κλπ. Στὶς χῶρες αὐτὲς εἶχε ξεσπάσει ἓνας ἀμείλικτος ἀντιχριστιανικὸς πόλεμος, πού συνεχίσθηκε χωρὶς ἀνάπαυλα μὲ μεγαλύτερη καὶ σατανικότερη ὁρμή. Οἱ Χριστιανοὶ ἀδελφοί μας στὶς περιοχὲς αὐτὲς ἔγραψαν μὲ τὸ αἷμα τους τὴ σύγχρονη ἱστορία τῆς πίστεως.

Καὶ ὄχι μόνο ἐκεῖ. Οἱ Χριστιανοὶ διώκονται παντοῦ. Δὲν ρίχνονται βέβαια στὶς φυλακὲς καὶ στὰ θηρία, ὅπως τὴν ἀρχαία ἐποχὴ. Γνωρίζουν ὅμως ἓνα καθημερινὸ καὶ ἀσταμάτητο μαρτύριο χλευασμοῦ, περιφρονήσεως καὶ ἀντιδράσεως. Καὶ αὐτὸς εἶναι σχεδὸν ὁ κανόνας καὶ γιὰ τὴν δική μας κοινωνία.

Ποῦ θὰ ἐμφανισθεῖ ἓνας ἀληθινὸς Χριστιανός; Στὸ κατάστημα, στὸ σχολεῖο, στὸ ἐργοστάσιο, στὸν στρατό, στὸ σπίτι; Δὲν ἀποκλείεται νὰ συνασπιστοῦν ὅλοι οἱ ἄλλοι ἐναντίον του. Καὶ θὰ ἀρχίσει ὁ πόλεμος. Θὰ ἀρχίσουν οἱ εἰρωνεῖες, τὰ πικρόχολα σχόλια, ἡ φανερὴ ἢ ἡ κρυφὴ ἀντίδραση. Ἀκόμα καὶ γονεῖς δὲν ἀποκλείεται ἀπὸ ἄγνοια νὰ ἀντιδράσουν στὴν χριστιανικὴ ζωὴ τῶν παιδιῶν τους. Γιατὶ ἡ εὐσέβεια, ἡ ἀγνόητα, ἡ δικαιοσύνη, θεωροῦνται σήμερα ἀπὸ μερικοὺς ἀναχρονισμὸς καὶ ἀνοησία. Ἄλλοι τοὺς Χριστιανούς τοὺς φοβοῦνται, γιατί στέκονται ἐμπόδιο

στὰ ἄνομα ἔργα τους.

Αὐτὸς εἶναι ὁ κλῆρος τῶν Χριστιανῶν: ὁ παντοτινὸς διωγμὸς. Ὁ ἀπόστολος Παῦλος στὸ σημερινὸ ἀνάγνωσμα τὸ τόνισε: «**πάντες οἱ θέλοντες εὐσεβῶς ζῆν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ διωχθήσονται.**»

ΚΑΜΙΑ ΥΠΟΧΩΡΗΣΗ

Ὁ δέσμιος ὅμως Ἀπόστολος τοῦ Χριστοῦ δὲν ἀρκεῖται μόνο στὴν διαπίστωση αὐτῆ. Προχωρεῖ σὲ μιὰ ὑπέροχη προτροπὴ πρὸς τὸν Τιμόθεο. Τοῦ λέει: «**Σὺ μένε, ἐν οἷς ἔμαθες καὶ ἐπιστώθης.**» Στάσου, παιδί μου, ἀκλόνητος καὶ σταθερὸς σὲ ὅσα ἔμαθες καὶ βεβαιώθηκες, ὅτι εἶναι ἀληθινὰ ἀπὸ τὴν προσωπικὴ σου πείρα. Μέσα σ' ἓνα κόσμο, πού οἱ ἄνθρωποι θὰ εἶναι «**πλανῶντες καὶ πλανώμενοι**», σὺ κράτησε γερὰ τὴν ἀλήθεια τοῦ Χριστοῦ. Μὴ λησμονεῖς ποῖος σὲ δίδαξε τὴν ἀλήθεια αὐτὴ (ἐδῶ ὁ Ἀπόστολος ἐννοεῖ τὸν ἑαυτό του) καὶ ὅτι ἔχεις γιὰ ἀλάνθαστο ὁδηγὸ «**τὰ ἱερὰ γράμματα**», τὴν Ἁγία Γραφή.

Μέσα σ' ἓνα κόσμο, πού ἐξακολουθεῖ νὰ διώκει καὶ νὰ χλευάζει τὴν πίστη καὶ τοὺς Χριστιανούς, ἡ προτροπὴ τοῦ θείου Ἀποστόλου παίρνει ξεχωριστὴ σημασία καὶ γιὰ τοὺς σημερινούς πιστούς: «**Σὺ μένε, ἐν οἷς ἔμαθες.**» Τὸ ὠραιότερο χαρακτηριστικὸ τοῦ πιστοῦ εἶναι νὰ μένει σταθερὸς καὶ ἀκλόνητος στὶς ἀρχές του, μέσα στοὺς σεισμοὺς τῶν χλευασμῶν καὶ τῶν διωγμῶν. Νὰ μὴ τὸν παρασύρει τὸ ρεῦμα τοῦ κακοῦ. Νὰ μὴ τοῦ σβήνει τὸ φῶς τῆς ἀλήθειας ὁ ἄνεμος τῆς ψευτιᾶς. Νὰ μὴ ὑποχωρεῖ οὔτε μιὰ σπιθαμὴ, ἐγκαταλείποντας τὶς θέσεις τῆς τιμιότητος καὶ τῆς δικαιοσύνης. Γιατὶ μόνον ἔτσι ὑπάρχει ἐλπίδα νὰ ἐπικρατήσῃ στὴν κοινωνία ἡ ἀγνή, ἡ χριστιανικὴ ζωὴ. Γι' αὐτό, ὅσοι ἔχουν τὴν τιμὴ νὰ διώκονται γιὰ τὶς χριστιανικὲς τους ἀρχές, πρέπει νὰ νιώθουν καὶ ἰδιαίτερη τὴν ὑποχρέωση νὰ ἀγωνίζονται μὲ κάθε τρόπο γιὰ νὰ τὶς κρατοῦν ψηλά.

Σ' ἓναν ἀπὸ τοὺς μακαρισμούς του ὁ Κύριος λέει: «**Μακάριοι οἱ δεδιωγμένοι ἕνεκεν δικαιοσύνης, ὅτι αὐτῶν ἐστὶν ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν**» (Ματθ. ε΄ 10). Ὅσοι γνώρισαν καὶ γνωρίζουν τὸν διωγμὸ καὶ τὴν περιφρόνηση, γιατί θέλουν νὰ ζοῦν τὴν ζωὴ τοῦ Θεοῦ εἶναι μακάριοι. Οἱ πληγές, τὰ αἵματα, τὰ δόντια τῶν θηρίων, οἱ χλευασμοὶ θὰ γίνουν μαργαριτάρια, πού θὰ στολίσουν τὸ ἄφθαρτο στεφάνι τῆς δόξας τους στὴν βασιλεία τῶν οὐρανῶν.

«Ἀδελφοί, πάντα μοι ἔξεστιν, ἀλλ' οὐ πάντα συμφέρει· πάντα μοι ἔξεστιν, ἀλλ' οὐκ ἐγὼ ἐξουσιασθήσομαι ὑπό τινος.

Τὰ βρώματα τῆ κοιλίας καὶ ἡ κοιλία τοῖς βρώμασιν· ὁ δὲ Θεὸς καὶ ταύτην καὶ ταῦτα καταργήσει. Τὸ δὲ σῶμα οὐ τῆ πορνεία, ἀλλὰ τῷ Κυρίῳ, καὶ ὁ Κύριος τῷ σώματι· ὁ δὲ Θεὸς καὶ τὸν Κύριον ἡγείρε καὶ ἡμᾶς ἐξεγερεῖ διὰ τῆς δυνάμεως αὐτοῦ. Οὐκ οἴδατε ὅτι τὰ σώματα ὑμῶν μέλη Χριστοῦ ἐστίν; Ἄρα οὖν τὰ μέλη τοῦ Χριστοῦ ποιήσω πόρνης μέλη; Μὴ γένοιτο. Ἡ οὐκ οἴδατε ὅτι ὁ κολλώμε-

ΚΥΡΙΑΚΗ 28 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ

ΙΖ' ΛΟΥΚΑ (ΑΣΩΤΟΥ)

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Α' Κορ. στ' 12-20

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ ΛΟΥΚ. ΙΕ' 11-32

νος τῆ πόρνη ἐν σῶμα ἐστίν; Ἔσονται γάρ, φησίν, οἱ δύο εἰς σάρκα μίαν· ὁ δὲ κολλώμενος τῷ Κυρίῳ ἐν πνεύμα

ἐστίν. **Φεύγετε τὴν πορνείαν.** Πᾶν ἀμάρτημα ὃ ἐὰν ποιήσῃ ἄνθρωπος ἐκτὸς τοῦ σώματός ἐστίν· ὁ δὲ πορνεύων εἰς τὸ ἴδιον σῶμα ἀμαρτάνει. Ἡ οὐκ οἴδατε ὅτι τὸ σῶμα ὑμῶν ναὸς τοῦ ἐν ὑμῖν Ἁγίου Πνεύματος ἐστίν, οὗ ἔχετε ἀπὸ Θεοῦ, καὶ οὐκ ἐστὲ ἑαυτῶν; Ἠγοράσθητε γὰρ τιμῆς· δοξάσατε δὴ τὸν Θεὸν ἐν τῷ σώματι ὑμῶν καὶ ἐν τῷ πνεύματι ὑμῶν, ἅτινά ἐστίν τοῦ Θεοῦ».

Η ΦΥΓΗ ΠΟΥ ΣΩΖΕΙ

«Φεύγετε τὴν πορνείαν».

Γενικὴ εἶναι ἡ διαπίστωση σήμερα, ὅτι ἡ ἀτμόσφαιρα ποῦ ἀναπνέουμε εἶναι ἀτμόσφαιρα ἀποσυνθέσεως. Σὲ ὅλα τὰ στρώματα τῆς σημερινῆς κοινωνίας τὰ ἥθη ἔχουν πάρει δρόμο κατηφορικό. Καὶ ὁ μεγάλος ἀναμορφωτὴς τοῦ κόσμου ὁ ἀπόστολος Παῦλος στὸ σημερινὸ ἀποστολικὸ ἀνάγνωσμα ἀναφέρει τοὺς λόγους γιὰ τοὺς ὁποίους πρέπει νὰ εἶναι μισητὴ ἡ ἀνηθικότητα στὸν Χριστιανό. Ἄς τὸν παρακολουθήσουμε:

ΤΟ ΣΩΜΑ ΜΑΣ ΘΑ ΑΝΑΣΤΗΘΕΙ

Ἀπὸ τότε ποῦ ὁ ἀρχηγὸς τῆς πίστεώς μας, ὁ Ἰησοῦς Χριστός, ἀναστήθηκε, ἀπὸ τότε, τὸ σῶμα μας δὲν ἐξαφανίζεται, ἀλλὰ γίνεται ἄφθαρτο. Ἄς διαλύεται ἡ σάρκα μας μέσα στὸν τάφο, ἄς διασκορπίζονται τὰ μέλη μας μέσα στὰ πελάγη καὶ τοὺς ὠκεανούς ἢ τὶς κορυφές τῶν βουνῶν καὶ τὰ πεδία τῶν μαχῶν. Θὰ ἀναστηθεῖ καὶ πάλι καὶ θὰ ἐνωθεῖ μὲ τὴν ψυχὴ. Ἐκεῖνο ποῦ καταργεῖ ὁ πολυεύσπλαχνος Κύριος εἶναι, ὅπως ἀναφέρει ὁ θεῖος Παῦλος, ἡ «**κοιλία**». Ἡ ἐπιθυμία δηλαδὴ τῶν φαγητῶν καὶ τῶν ποτῶν δὲν θὰ ὑπάρχει τὴν ἡμέρα τῆς Δευτέρας Παρουσίας, γιὰτὶ ὁ Θεὸς «**καὶ ταύτην καὶ ταῦτα καταργήσει**». Τὸ σῶμα μας λοιπὸν πρέπει νὰ παρουσιασθεῖ ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, ἐλεύθερο ἀπὸ κάθε δεσμὸ καὶ ὑποδούλωση. Ὁ Χριστὸς ἦλθε καὶ ἐλευθέρωσε τὸν ὅλο, τὸν «**ἐνιαῖον ἄνθρωπον**». Πῶς λοιπὸν νὰ ὑποκύψουμε στὴν ἀκαθαρσία καὶ στὰ δεσμὰ ποῦ μᾶς ἐξευτελίζουν; Δὲν εἶναι ντροπὴ νὰ φορέσουμε χειροπέδες; Καὶ ἂν εἶναι αἰχμαλωσία ἢ κοιλιόδοξια, μπορεῖ νὰ ἀντιληφθεῖ ὁ καθένας μας, τί ἐξευτελισμὸς εἶναι ἡ παράδοσή του στὰ δεσμὰ τῆς ἀνηθικότητας, τὰ ὁποῖα δένουν καὶ τὴν ψυχὴ.

Τὸ σῶμα ἔχει πλασθεῖ, ὄχι γιὰ νὰ ζεῖ ἀσώτως, ὄχι γιὰ νὰ εἶναι σπῆλαιο παθῶν, ὄργανο ἱκανοποιήσεως κατωτέρων ἐπιθυμιῶν, ἀλλὰ γιὰ νὰ εἶναι ναὸς τοῦ Θεοῦ.

ΤΟ ΣΩΜΑ ΜΑΣ ΑΝΗΚΕΙ ΣΤΟΝ ΚΥΡΙΟ

Ἡ ἀλήθεια αὐτὴ δημιουργεῖ μιὰ διπλὴ ὑποχρέωση. Ἀφ' ἑνὸς μὲν ὀφείλουμε νὰ φροντίζουμε καὶ περιποιούμεστε τὸ σῶμα μας, ὅπως φροντίζουμε κάθε ναὸ τοῦ Κυρίου καὶ ἀφ' ἑτέρου νὰ μὴν λη-

σιμονοῦμε, ὅτι δὲν μᾶς ἀνήκει τὸ σῶμα μας, ἀλλὰ εἶναι κτῆμα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποῦ βαπτιστήκαμε στὴν ἀγία Κολυμβήθρα, ἀπὸ τότε ποῦ γίναμε Χριστιανοὶ καὶ λυτρωθήκαμε ἀπὸ τὴν ἀμαρτία, ἀπὸ τότε εἴμαστε κτῆμα τοῦ Σωτῆρα μας. Μᾶς ἐξαγόρασε ὁ Ἰησοῦς «**ἐκ τῆς κατάρας τοῦ νόμου τῷ τιμίῳ τοῦ αἵματι**». Γι' αὐτὸ καὶ λέει σήμερα ὁ ἀπόστολος Παῦλος «**οὐκ ἐστὲ ἑαυτῶν. Ἠγοράσθητε γὰρ τιμῆς**».

Δὲν εἴμαστε λοιπὸν μέλη τοῦ ἑαυτοῦ μας. Εἴμαστε μέλη τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Καὶ βγάζει ὁ Ἀπόστολος τοῦ Κυρίου τὸ τρομερὸ συμπέρασμα: Θὰ προτιμήσω λοιπὸν, ἐγὼ ὁ Χριστιανὸς τὸ σῶμα μου νὰ γίνῃ δοῦλο τῆς ἀκαθαρσίας καὶ νὰ μὴν εἶναι μέλος τοῦ Χριστοῦ; Θὰ περιφρονήσω Ἐκεῖνον ποῦ τόσο μὲ τίμησε, ὥστε νὰ χύσει τὸ αἷμα του γιὰ μένα καὶ νὰ κάνει τὸ σῶμα μου ἄφθαρτο, γιὰ νὰ παραδοθῶ στὴν ἀγκαλιὰ τῆς ἀμαρτίας; Μὴ γένοιτο ποτὲ νὰ τὸ κάνω αὐτό. Καὶ ὅμως αὐτὸ κάνουν ὅσοι ζοῦν ἀσώτως. Τρομάζουν ὅταν τοὺς πείσ: Νὰ πάρῃ αὐτὴ τὴν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ καὶ πέταξέ τὴν στὸν βόρβορο. Πῶς νὰ τὸ κάνω αὐτό; σὰς λένε ἔκπληκτοι. Ἄπιστος δὲν εἶμαι.

Καὶ ὅμως κάτι τέτοιο κάνουν ὅταν τὸν ἑαυτό τους, ποῦ εἶναι ζωντανὴ εἰκόνα τοῦ Θεοῦ, τὸν μολύνουν καὶ τὸν ἐξαχρειώνουν. Οἱ ἅγιοι τοῦ Θεοῦ, οἱ πραγματικοὶ Χριστιανοί, ξέρουν ὅτι τὸ σῶμα τους εἶναι ἐκκλησία, ναὸς, μέλος τοῦ Χριστοῦ, γι' αὐτὸ προσέχουν ποῦ θὰ πᾶνε καὶ ποῦ θὰ σταθοῦν, ὅπως θὰ πρόσεχαν ποῦ θὰ τοποθετοῦσαν ἓνα ἅγιο δισκοπότηρο, μιὰ ἅγια εἰκόνα ἢ κάτι παρόμοιο.

Τὰ ἀμαρτήματα τῆς ἀνηθικότητας ἦταν καὶ εἶναι πληγὴ τῆς κοινωνίας, ἀνατίναξη ἐθνῶν, διάλυση οἰκογενειῶν, ἀποχωρισμὸς τῆς ψυχῆς ἀπὸ τὸν Θεό, δηλαδὴ μὲ μιὰ λέξη, θάνατος πολὺπλευρος καὶ αἰώνιος. Γι' αὐτὸ ἡ προτροπὴ τοῦ Ἀποστόλου: «**Φεύγετε τὴν πορνείαν**» εἶναι ἀνάγκη νὰ προσεχθεῖ πολὺ. Σήμερα ποῦ ὑπάρχουν τόσες παγίδες μὲ ἐπιδεξιότητα στημένες, τὸ «**φεύγετε**» τοῦ Παύλου σημαίνει «**μετὰ σπουδῆς ποιῆσθε τὴν ἀπαλλαγὴν τοῦ κακοῦ**» (Χρυσόστομος). Ἡ ἀμαρτία ἔχει θέλητρα, γι' αὐτὸ ἀγρυπνεῖτε. Ἡ φυγὴ ἐδῶ σώζει.

Ο ΙΕΡΟΣ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ ΤΟΝΙΖΕΙ: Αποφεύγετε τὴ μνησικακία Α΄

«Ἀκόμη καὶ ἂν δὲν ὑπῆρχε γιὰ τὴν μνησικακία τῆς αἰωνίου γεέννης ἢ ἀπειλὴ, καὶ μόνο γιὰ νὰ ἀποφύγουμε τὸ βασανισμό πού προκαλεῖ αὐτὸ τὸ πάθος, θὰ ἔπρεπε νὰ συγχωροῦμε τὰ σφάλματα ἐκείνων πού μᾶς λύπησαν. Ὅταν ὅμως ἡ τιμωρία παραμένει αἰώνια, τί πιὸ ἀνόητο μπορεῖ νὰ ὑπάρξει ἀπὸ τὸ πλάσμα ἐκεῖνο πού, ἐνῶ καὶ σ' αὐτὴ καὶ στὴν ἄλλη ζωὴ τυραννάει τὸν ἑαυτό του, νομίζει ὅτι τάχα τιμωρεῖ τὸν ἐχθρό του; Ἄν τὸν δοῦμε νὰ εὐδοκιμεῖ, λιώνουμε ἀπὸ τὴν ἀκεφιά. Ἄν τὸν δοῦμε νὰ “τὰ ἔχει σκοῦρα”, φοβόμαστε μήπως πάλι τοῦ ἔρθουν τὰ πράγματα δεξιά. Καὶ στὴν μιὰ καὶ στὴν ἄλλη περίπτωση ἀναπόφευκτη ἢ τιμωρία μᾶς περιμένει.

“Ἐπὶ γὰρ τῷ ὑποσκελισματι τοῦ ἐχθροῦ σου, λέει ἡ Γραφή, μὴ ἐπαίρου” (Παροιμ. κδ΄ 17). Δηλαδή, μὲ τὴν πώση τοῦ ἐχθροῦ σου μὴ φουσκώνεις ἀπὸ χαρά.

Καὶ μὴ μοῦ προσφασίζεσαι τὸ μέγεθος τῆς ἀδικίας πού σοῦ ἔκανε, διότι δὲν εἶναι αὐτὸ κυρίως πού σὲ κάνει νὰ κρατᾶς τόσο ἐπίμονα στὰ βάρη τῆς καρδιάς σου τὴν ὀργή. Ἡ αἰτία ἢ πραγματικὴ εἶναι ὅτι δὲν θυμᾶσαι καθόλου τὰ δικά σου σφάλματα καὶ οὔτε βάζεις μπροστὰ στὰ μάτια σου τὴν αἰώνια κόλαση καὶ τὸν φόβο τοῦ Θεοῦ. Καὶ γιὰ νὰ νιώσεις ὅτι αὐτὸ εἶναι τὸ ἀληθινὸ αἴτιο, θὰ ἐπιχειρήσω νὰ τὸ ἀποδείξω ἀπὸ τὰ ὅσα συνέβησαν πρὸ ὀλίγου στὴν πόλη μας.

Ὅταν οἱ ὑπεύθυνοι τῶν βιαιοπραγιῶν ἐκείνων σύρθηκαν στὸ δικαστήριον, ὅταν μέσα ἄναβε ἡ φωτιὰ καὶ οἱ δῆμιοι τοὺς κύκλωναν καὶ τοὺς καταξέσχισαν τὰ πλευρά, ἐὰν ὑποθεθεῖ ὅτι κάποιος τοὺς πλησίαζε ἀπὸ τὰ πλάγια καὶ τοὺς ἔλεγε: “Ἐὰν ἔχετε ἐχθρούς, συγχωρῆστε τους καὶ θὰ μπορέσουμε νὰ σᾶς ἀπαλλάξουμε ἀπὸ αὐτὸ τὸ μαρ-

τύριο”, σᾶς ἐρωτῶ: ἄραγε δὲν θὰ τοὺς φιλοῦσαν καὶ τὰ πόδια τους ἀκόμα; Τί λέω τὰ πόδια; Καὶ δοῦλοι ἀκόμη ἂν κάποιος τοὺς πρότεινε νὰ γίνουν, δὲν θὰ ἔλεγαν ὄχι. Ἐὰν ἡ ἀνθρώπινη τιμωρία, ἡ ὁποία ἐπὶ τέλους κάποτε τελειώνει, εἶναι ἱκανὴ νὰ συγκρατήσῃ τὴν ὀργή, πολὺ περισσότερο ἢ μέλλουσα τιμωρία, ἐὰν κυριαρχοῦσε συνεχῶς στὴν σκέψη μας, ὄχι μόνο τὴν μνησικακία, ἀλλὰ καὶ κάθε διάθεση κακῆ θὰ ἔδιωχνε ἀπὸ τὴν ψυχὴ.

Τί πιὸ εὐκόλο ὑπάρχει, πές μου, ἀπὸ τὸ νὰ ἀφήσεις κατὰ μέρος τοὺς θυμοὺς γιὰ τὸν ἀδελφὸ σου πού σὲ λύπησε; Μήπως χρειάζεσαι νὰ ἐπιχειρήσεις καμιά μακρινὴ ἀποδημία; Μήπως νὰ δαπανήσεις χρήματα; Ἡ μήπως νὰ ζητήσεις τὴν ἐπέμβαση τῶν ἄλλων; Ἀρκεῖ μόνο νὰ θελήσεις καὶ τὸ πρᾶγμα τελειώσει!

Ὅταν λοιπὸν ἀπὸ τὸ ἓνα μέρος γιὰ πράγματα μικρά, τῆς καθημερινῆς ζωῆς, καὶ τρόπους μεταχειριζόμαστε δουλοπρεπεῖς καὶ ὑποτιμητικὲς γιὰ μᾶς δουλειὲς ἀναλαμβάνουμε καὶ χρήματα ξοδεύουμε καὶ θυρωροὺς παρακαλοῦμε, γιὰ νὰ καλοπιᾶσουμε ἀνθρώπους ἀνάξιους, ὅταν τὰ πάντα κάνουμε καὶ λέμε, γιὰ νὰ ἐπιτύχουμε αὐτὸ πού θέλουμε, καὶ ἐδῶ πού πρόκειται γιὰ τὸν νόμο τοῦ Θεοῦ, γιὰ τὴν ὑπακοὴ στὸ θέλημά του, δὲν καταδεχόμαστε κἂν νὰ πα-

ρακαλέσουμε τὸν πληγωμένο ἀδελφὸ καὶ θεωροῦμε ντροπὴ νὰ δώσουμε πρῶτοι τὸ χέρι γιὰ τὴν συμφιλίωση, πέστε μου, ὅταν μὲ τέτοιο τρόπο σκεπτόμαστε καὶ συμπεριφερόμαστε, ποιᾶς τιμωρίας δὲν θάμαστε ἄξιοι;

Ὅχι πές μου ἀλήθεια, ντρέπεσαι, ὅταν πρόκειται πρῶτος νὰ κερδίσεις; Τὸ ἀντίθετο θάπρεπε νὰ ντρέπεσαι νὰ ἐπιμένεις στὴν μνησικακία σου καὶ νὰ περιμένεις ὁ ἄλλος νὰ ἀναλάβῃ πρωτοβουλία γιὰ τὴν συμφιλίωση. Γιατὶ αὐτὸ εἶναι καὶ ντροπὴ καὶ ζημία πάρα πολὺ μεγάλῃ. Ὅποιος ἔλθει πρῶτος, ἐκεῖνος ὠφελεῖται ὅλο τὸ κέρδος. Γιατὶ ἐὰν μὲ τὰ παρακάγια τοῦ ἄλλου ἀποθέσεις τὸ μίσος, σ' ἐκεῖνον ἀνήκει τὸ κατόρθωμα, ἐπειδὴ δὲν ἐφάρμοσες τὸν νόμο, δείχνοντας ὑπακοὴ καὶ ἐμπιστοσύνη στὸν Θεό, ἀλλὰ ἀπλούστατα γιὰ κάποιο ἀνθρώπινο χατήρι. Ἐὰν ὅμως, χωρὶς κανεὶς νὰ σὲ παρακινήσει, χωρὶς νὰ ἔρχεται οὔτε αὐτὸς πού σὲ λύπησε, γιὰ νὰ σὲ ἰκετεύσει, μόνος του, ἀφήνοντας κατὰ μέρος κάθε ντροπὴ καὶ κάθε δισταγμὸ, τρέξεις σ' αὐτὸν πού σὲ ἀδίκησε καὶ γκρεμίσεις τὸ μίσος, τότε ὅλο τὸ μεγαλεῖο τῆς πράξεως εἶναι δικό σου καὶ ὅλος ὁ μισθός».

(Ἀπόσπασμα
ἀπὸ τὴν Κ΄ ὁμιλία
τοῦ μεγάλου Πατρὸς
εἰς τοὺς Ἀνδριάντας)

ZOH Ὁρθόδοξον Χριστιανικὸν Περιοδικόν. Ὁργανον Ἀδελφότητος Θεολόγων ἢ «ZOH»

Κυκλοφορεῖ κάθε μῆνα.

Ἐκδότης: Ἀδελφότης Θεολόγων ἢ «ZOH» Σ.Α., Ἴπποκράτους 189, 114 72 Ἀθῆναι.

Τηλ.: 210 64 28 331, FAX: 210 64 63 606.

Διευθυντὴς Συντάξεως: Γεώργιος Β. Μελέτης, Ἴπποκράτους 189, 114 72 Ἀθῆναι.

Ἐκτύπωση: «Λυχνία Α.Ε.», Ἀνδραβίδας 7, 136 71 Χαμόμυλο - Ἀχαρνῶν.

Τηλ.: 210 3410436, FAX: 210 3425967, www.lychnia.gr

ΚΩΔΙΚΟΣ: 01 1290

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: 10 €

Ἀποστέλλεται μὲ ἐπιταγὴ ἢ εἰς γραμματόσημα εἰς τὸ Γραφεῖον τοῦ Περιοδικοῦ:

Ἴπποκράτους 189, 114 72 ΑΘΗΝΑΙ ἢ καταβάλλεται εἰς τὰ Βιβλιοπωλεῖα μας.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ (ΑΕΡΟΠΟΡΙΚΩΣ) Γιὰ ὅλες τὶς χώρες: 25 € Κύπρος: 15 €

ΜΕΓΑΛΕΣ ΜΟΡΦΕΣ

ΘΕΟΔ. ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗΣ
(1770 - 1843)

2

Β' ΑΠΟ ΤΟ ΜΩΡΙΑ ΣΤΗ ΖΑΚΥΝΘΟ

Δεκαεπτὰ μόλις ἐτῶν, ἀμούστακο παιδί, ὁ Κολοκοτρῶνης εἶναι Καπετάνιος. Παντοῦ, σὲ ὅποια μάχη, παίρνει μέρος ἀνδραγαθεῖ. Εἶναι γενναῖος, ἀτρόμητος, θαρραλέος.

Οἱ Τοῦρκοι τὸν κυνηγοῦν. Θέλουν νὰ τὸν ξεκάβουν. Τοῦ στήνουν παντοῦ ἐνέδρες. Κι αὐτὸς ὅλο φεύγει ἀπὸ πόλη σὲ πόλη κι ἀπὸ χωριὸ σὲ χωριὸ γιὰ νὰ σωθεῖ.

Στὶς δύσκολες τοῦτες στιγμὲς καταφεύγει στὸν μόνο δυνατὸ, στὸν Κύριο τῶν Δυνάμεων... Περνάει ἀπ' τὴν Ἁγία Μονή - στὴ Μεγαλόπολη. Βρίσκει τὸ ἐκκλησάκι μισογκρεμισμένο, χορταριασμένο. Μπαίνει μέσα. Γονατίζει μπρὸς σὲ ἓνα εἰκόνισμα τῆς Παναγίας καὶ δακρυσμένος κάνει τὴν προσευχή του:

«Παναγιά μου, λέει, βοήθησέ με νὰ λευτερώσω τὴν πατρίδα μου ἀπὸ τὸν τύραννο καὶ νὰ σὲ φτιάξω καθὼς ἦσουνα πρῶτα».

Τὸ δεύτερο χρόνο τῆς ἐπαναστάσεως, ὅπως λέει ὁ ἴδιος στὴν αὐτοβιογραφία του, «ἐπλήρωσα τὸ τάμα μου καὶ τὴν ἔφκιασα»... Τὸ ἐκκλησάκι αὐτὸ ὑπάρχει σήμερα.

Ὁ κατατρεγμὸς ὅμως τῶν Τούρκων συνεχίζεται. Ὁ Κολοκοτρῶνης κινδυνεύει ἀπὸ μέρα σὲ μέρα, κι ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ, νὰ πιασθεῖ. Μία λύση τοῦ ἀπέμεινε: νὰ φύγει.

Μὲ δάκρυα στὰ μάτια ἀποχαιρέτησε τὸν ἀγαπημένο του Μωριᾶ ὁ Κολοκοτρῶνης καὶ τράβηξε κατὰ τὴν Ζάκυνθο, ποὺ τὴν εἶχαν οἱ Φράγκοι. Ἐκεῖ ἐξόπλισε ἓνα καράβι μὲ 10 κανόνια κι ἔγινε πλοίαρχος. Μαζὶ μὲ τὴν ἑλληνικὴ μοῖρα τοῦ Αἰγαίου γύριζε τὰ τουρκικὰ παράλια τῆς Θράκης καὶ Μικρᾶς Ἀσίας ἀφοπλίζοντας τὶς τουρκικὲς φρουρές.

«Μαῦρα καράβια» ἔλεγαν οἱ Τοῦρκοι τὰ καράβια τοῦ Κολοκοτρῶνη. Στὸ Ἅγιον Ὄρος τὰ μαῦρα καράβια περικυκλώθηκαν ἀπὸ τουρκικὰ πολεμικά, ἀλλὰ ὁ ἀτρόμητος Κολοκοτρῶνης κατάρθωσε νὰ σωθεῖ.

Τότε ἀποφάσισε μαζὶ μὲ τὸν Φαρμάκη νὰ πᾶνε στὴν Γαλλία γιὰ νὰ συναντήσουν τὸν Ναπολέοντα. Ἦθελαν νὰ τοῦ ζητήσουν τὴ βοήθειά του γιὰ τὴν ἐπανάσταση ποὺ σχεδίαζαν. Δυστυχῶς ὅμως ὁ Γάλλος διοικητὴς τῆς Κέρκυρας τοὺς ἐμπόδισε.

Σὲ λίγα χρόνια, ὅταν πιά τὰ Ἐπτάνησα πέσαν στὰ χέρια τῶν Ἀγγλων, ὁ Κολοκοτρῶνης μπαίνει στὴν ὑπηρεσία τους. Σὲ ὅλες τὶς ἐπιχειρήσεις ὁ γενναῖος πολεμιστὴς ἀνδραγαθεῖ. Οἱ ἀξιωματικοὶ του θαυμάζουν τὴν τόλμη του καὶ τὴν παλικαριά του. Γιὰ νὰ τὸν τιμήσουν, τοῦ δίνουν τὸν βαθμὸ τοῦ ταγματάρχη. Δὲν μένει ὅμως γιὰ πολὺ καιρὸ στὴν καινούργια του θέση. Τὸ 1817 τὸ ἀγγλικὸ τάγμα διαλύεται καὶ ὁ Κολοκοτρῶνης βρίσκεται χωρὶς δουλειὰ στὰ Ἐπτάνησα.

Τότε τὸ πρόβλημα τῆς ζωῆς παρουσιάσθηκε

ἐμπρὸς του τρομερό. Πῶς θὰ ζήσει τὴν οἰκογένειά του, ποὺ μὲ χίλια βάσανα εἶχε φέρει κοντά του; Δὲν εἶχε ἀπολύτως τίποτα. Δὲν ἤθελε ὅμως καὶ νὰ δεχθεῖ βοήθεια ἀπὸ κανένα. Γι' αὐτὸ ρίχτηκε στὴ δουλειά. Ἔγινε ἀκόμα καὶ κασάπης γιὰ νὰ ζήσει τὴ γριὰ μάνα του, ποὺ τὸν ἀκολούθησε καὶ στὴν ἐξορία του, τὴ γυναίκα του καὶ τὰ πέντε παιδιὰ του. «Ἦταν τὸ καμάρι τοῦ νησιοῦ τὰ μικρὰ αὐτὰ Ἑλληνόπουλα, ὅταν μὲ τὰ χιονάτα φουστανελλάκια τους καὶ τὰ τσαρουχάκια τους πήγαιναν κάθε Κυριακὴ μὲ τὴ γιαγιά, τὸν πατέρα καὶ τὴ μάνα στὴν ἐκκλησία...», γράφει ὁ βιογράφος του Ἀκαδημαϊκὸς Σ. Μελάς.

Ὁ Κολοκοτρῶνης ἔμαθε ἀκόμα στὰ παιδιὰ του νὰ πονάει ὁ ἓνας τὸν ἄλλο καὶ νὰ ἀγαπιοῦνται μεταξὺ τους. Κάτι παρά πάνω: νὰ ἀγαποῦν καὶ νὰ συγχωροῦν κι αὐτοὺς ἀκόμα τοὺς χειρότερους ἐχθροὺς τους, σύμφωνα μὲ τὴν παραγγελία τοῦ Κυρίου. Κι ἔδινε πρῶτος αὐτὸς τὸ παράδειγμα. Νὰ δυὸ γεγονότα:

Ὁ Δεληγιάννης -ἓνας ἄλλος ἀγωνιστής- τοῦ εἶχε κάνει πολὺ μεγάλο κακό. Εἶχε γίνει ἀφορμὴ νὰ χάσει ὀλόκληρη τὴν περιουσία του καὶ νὰ πιεῖ τὸ ποτήρι τῆς ξενιτιάς. Δὲν πέρασε ὅμως πολὺς καιρὸς καὶ τὰ παιδιὰ τοῦ Δεληγιάννη ξεμπάρκαραν στὴ Ζάκυνθο. Τότε ὁ Κολοκοτρῶνης τὰ ἀντίκρουσε σὰν ἓνα κομμάτι ζωντανὸ τοῦ ἀγαπημένου του Μωριᾶ κι ἔσβησε ἀμέσως τὴν θύμηση τῆς ἀδικίας. Τὰ ἀγκάλιασε μὲ βουρκωμένα ἀπὸ συγκίνηση μάτια σὰν ἀδελφία. Προσπάθησε μὲ ἄδολη ἀγάπη νὰ ἀλαφρώσει τὸν πόνο τους. Τὰ περιποιήθηκε μὲ στοργὴ γιὰ πολλοὺς μῆνες καὶ ποτὲ δὲν τοῦ ξέφυγε ἀπὸ τὸ στόμα κανένας πικρὸς λόγος γιὰ τὰ περασμένα. Μπροστὰ στὸν ἀγῶνα γιὰ τὴν ἐλευθερία τῆς πατρίδος ἔσβηνε γιὰ πάντα ἀπὸ τὴν ψυχὴ του κάθε παλιὰ ἔχθρα.

Κάποτε ἄλλοτε πῆγε στὸν Κολοκοτρῶνη νὰ τοῦ ζητήσει μιὰ προσωπικὴ χάρη ὁ φονιάς τοῦ ἀδελφοῦ του, νομίζοντας πῶς δὲν θὰ τὸν ἀναγνωρίσει. Φοροῦσε μάλιστα ὁ κακοῦργος καὶ τὰ ροῦχα τοῦ σκοτωμένου ἀδελφοῦ του. Ὁ Κολοκοτρῶνης γνώρισε ἀμέσως τὸ φόρεμα, ἀναστέναξε μὲ πόνο καὶ ἔδωσε διαταγὴ νὰ τοῦ κάνουν αὐτὸ ποὺ ζητοῦσε. Ἔτυχε μάλιστα αὐτὴ τὴν ὥρα νὰ βρίσκεται στὸ τραπέζι καὶ τὸν κράτησε νὰ φάει. Ἡ δύστυχη ὅμως μάνα τοῦ Κολοκοτρῶνη δὲν βαστοῦσε νὰ βλέπει τὸ φόρεμα τοῦ παιδιοῦ της νὰ τὸ φορεῖ ὁ φονιάς του καὶ τοῦ εἶπε μὲ πόνο:

- Παιδί μου, καὶ στὸ τραπέζι μας θὰ τὸν βάνεις τὸ φονιά τοῦ παιδιοῦ μου;

- Σῶπα μάνα, εἶπε ὁ μεγαλόψυχος ἀγωνιστής. Αὐτὸ εἶναι τὸ καλύτερο μνημόσυνο ποὺ κάνουμε τοῦ σκοτωμένου!

(Συνεχίζεται)

1821-2001. 200 ΧΡΟΝΙΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ

Τὸ νέο ἔτος πὸν μπῆκε καὶ διανύουμε ἤδη εἶναι ἓνα ἔτος τιμῆς, καθὼς σὲ αὐτὸ συμπληρώνονται 200 χρόνια ἀπὸ τὴν ἑναρξὴ τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπανάστασης τοῦ 1821, πὸν ὀδήγησε στὴν ἐθνικὴ μας παλιγγενεσία. Σὲ αὐτὴ τὴ λαμπρὴ ἐπέτειο ἦταν ἐστιασμένο καὶ τὸ μήνυμα τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος γιὰ τὸν ἐρχομὸ τοῦ νέου ἔτους. Τὸ μήνυμα μᾶς καλεῖ «νὰ κλίνουμε εὐλαβῶς τὸ γόνυ ἐνώπιον τῆς σεπτῆς μνήμης τῶν Νεομαρτύρων καὶ τῶν Ἁρώων τῆς πίστεως καὶ τῆς πατρώας γῆς. Τῶν ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν, κληρικῶν καὶ λαϊκῶν, πὸν δὲν δείλιασαν μπροστὰ στὸ σπαθὶ τοῦ δημίου ἢ στὴν ὀθόνη τοῦ ὀθωμανοῦ ἱεροδικαστῆ καὶ ὁμολόγησαν Χριστὸ Ἀναστάντα. Οἱ Νεομάρτυρες θυσίασαν τὴ ζωὴ τους, γιὰ νὰ διατρανώσουν τὸ μήνυμα στοὺς Ὀρθοδόξους Ἕλληνες ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἐξισλαμισθοῦν, δὲν πρέπει νὰ γίνουν ἐξωμότες, ὅτι μέλλον δὲν ὑπάρχει χωρὶς φῶς Χριστοῦ». Ἀσφαλῶς οἱ ἰδιαίτερες συνθηκὲς τῆς πανδημίας ἐπιβάλλουν περιορισμούς. Ἀλλὰ τὸ μήνυμα τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καταλήγει: «Γιὰ ὅλα ἐκεῖνα τὰ ἰδανικὰ πὸν μᾶς ἔκαναν φωτοδότες ἀγωνιστικότητας, πολιτισμοῦ καὶ προκοπῆς, ἔχουμε τὸ χρέος καὶ τὴν ἀπαράμιλλη τιμὴ νὰ ἐορτάσουμε κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ σπουδαίου αὐτοῦ ἔτους τὰ 200 χρόνια τοῦ ἀναστημένου Γένους».

ΤΟ ΣΤΡΕΣ ΝΟΣΗΛΕΥΤΡΙΩΝ/ΩΝ ΚΑΙ ΙΑΤΡΩΝ

Μεταφέρουμε τὴν εἶδηση ἀπὸ τὸν καθημερινὸ τύπο: «Σύμφωνα μὲ ἐρευνητικὰ στοιχεῖα τῆς Ἑταιρείας Περιφερειακῆς Ἀνάπτυξης καὶ Ψυχικῆς Ὑγείας, περίπου τὸ 1/3 τῶν νοσηλευτριῶν/ῶν ἀνὰ τὸν κόσμον βιώνουν ὑψηλὰ ἐπίπεδα στρὲς ἀπὸ τὰ ἀρχικὰ ἀκόμα στάδια τῆς καριέρας τους, ἐνῶ ὁ κίνδυνος γιὰ τὴν ἐμφάνιση ψυχικῶν διαταραχῶν στὴ συγκεκριμένη ἐπαγγελματικὴ ὁμάδα εἶναι πολὺ ὑψηλός. Ἐπίσης ὁ Παγκόσμιος Ὄργανισμὸς Ὑγείας ἀναφέρει ὅτι τὸ 30-40% τῶν γιαιτρῶν καθίστανται εὐάλωτοι στὸ νὰ ἀναπτύξουν τὸ σύνδρομο ἐπαγγελματικῆς ἐξουθένωσης». Τὰ στοιχεῖα αὐτά, μὲ διαρκῆ ἐπικαιρότητα καὶ διαχρονικότητα, δὲν κάνουν τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ ὑπογραμμίζουν τὸ ἀδιαμφισβήτητο γεγονός, ὅτι τὸ ἔργο τῆς νοσηλευτικῆς καὶ ἰατρικῆς φροντίδας ξεφεύγει ἀπὸ τὰ στενὰ πλαίσια τοῦ ἐπαγγελματισμοῦ. Εἶναι λειτουργημάτων. Εἶναι ἱερὴ ἀποστολή. Θέλει ἔμπνευση, πίστη ἀταλάντευτη σὲ ἰδανικά. Θέλει αὐταπάρνηση. Ἀπαιτεῖ θυσία. Προπάντων θέλει ψυχὴ μαγνητισμένη ἀπὸ τὴν ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ. Νὰ βλέπει στὸ πρόσωπο καὶ τοῦ πιὸ ταπεινοῦ, τὸν ἄνθρωπο, εἰκόνα τοῦ Θεοῦ, προικισμένο μὲ ἀθάνατη ψυχὴ, γιὰ τὸν ὁποῖο θυσιάστηκε ὁ ἴδιος ὁ Θεός.

ΤΟ ΔΕΝΔΡΟ ΚΑΙ ΟΙ ΚΑΡΠΟΙ

Ἐάφνιασε ἡ ἀνάρτηση στὸ διαδίκτυο ἀπὸ τὴν Πρόεδρο τῆς Κομισιὸν Οὐρσουλα φὸν ντέρ Λάιεν ἐνὸς βίντεο πὸν ἔδειχνε ἐθελοντὲς ἀπὸ τὴ Θεσσαλονικὴ νὰ ἐτοιμάζουν καὶ νὰ μοιράζουν γεύματα, μαζὶ μὲ τὸ σύντομο σχόλιο: «Ἡ κρίση ἦταν σκληρὴ γιὰ κάποιους Ἑυρωπαίους – ἀλλὰ μπορούμε νὰ βασιστοῦμε ὁ ἓνας στὸν ἄλλο. Στὴ Θεσσαλονικὴ, ὁ Ἡλίας εἶναι ἐθελοντὴς σὲ τράπεζα τροφίμων. Μὲ τὴν ὁμάδα του, μαγειρεῖ καὶ συσκευάζει γεύματα γιὰ οἰκογένειες πὸν ἔχουν ἀνάγκη. Μαζὶ θὰ ξεπεράσουμε αὐτὴ τὴν πανδημία». Νιώσαμε ἴσως μιὰ κάποια περηφάνεια, πὸν ἡ Πρόεδρος τῆς Κομισιὸν ἔφερε ἓναν Ἕλληνα ὡς παράδειγμα ἀλληλεγγύης καὶ ἐθελοντισμοῦ. Ἀλλὰ τὸ ἴδιο παράδειγμα μᾶς βοηθᾷ νὰ καταλάβουμε καὶ κάτι ἄλλο: Ὁ περὶ οὗ ὁ λόγος ἐθελοντὴς μεγάλωσε μέσα στὴν προσπάθεια «Φάρος τοῦ κόσμου», ὑπὸ τὸν π. Ἀθηνάγορα Λουκατάρη, μιὰ πρωτοβουλία τῆς Μητροπόλεως Νεαπόλεως καὶ Σταυρουπόλεως. Ὁ ἴδιος δήλωσε: «Νιώθω ὑποχρεωμένος νὰ ἀνταποδώσω τὸ καλὸ πὸν μοῦ ἔκαναν καὶ ἔχω μάθει νὰ εἶμαι ἀλληλέγγυος». Καὶ ἐξήγησε: «Ὁ π. Ἀθηνάγορας δὲν εἶναι ἀπλῶς ἓνας ἱερέας, ἀλλὰ ἓνα πρότυπο γιὰ μένα, καὶ λειτούργησε καὶ ὡς πατέρας μου. Μὲ βοήθησε νὰ συνεχίσω τὸ σχολεῖο καὶ εἶναι πάντα δίπλα μου. Ἐτσι κι ἐγὼ θέλω νὰ βοηθᾶω ὅσους ἔχουν ἀνάγκη [...] Ὁ καθένας πρέπει νὰ συνεισφέρει στοὺς συνανθρώπους του, καὶ ὁ ἐθελοντισμὸς νὰ γίνῃ αὐτονόητος». Καρπός, λοιπόν, μιᾶς πνευματικῆς προσπάθειας ἢ κοινωνικῆς ἀλληλεγγύης πὸν προέβαλε ὡς παράδειγμα ἡ πρόεδρος τῆς Κομισιὸν. Πόσο μεγάλη τύφλωση, ἀλήθεια, νὰ θέλουμε τοὺς καρπούς, ἀλλὰ νὰ ἔχουμε βαλθεῖ νὰ ξεριζώσουμε τὸ δέντρο πὸν τοὺς παράγει...

ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΜΕΤΑ ΤΟΝ ΚΟΡΩΝΟΪΟ

Πῶς θὰ εἶναι ἄραγε ὁ κόσμος μετὰ τὴν πανδημία; Ὁ Ἕλληνας καταγωγῆς εἰδικὸς κοινωνικῆς ἐπιδημιολογίας στὸ Πανεπιστήμιο τοῦ Γέιλ Δρ Νικόλας Χριστάκης, πὸν εἰδικεύεται στὰ συμπεριφοριστικὰ μοτίβα, ἀναζητᾷ τὴν ἀπάντηση στὴν ἐμπειρία ἀπὸ παρόμοιες πανδημίες στὸν ροῦ τῆς ἀνθρώπινης ἱστορίας. Ἐκτιμᾷ ὅτι ὁ κόσμος πὸν θὰ ἀναδυθεῖ ἀπὸ τὴν πανδημία θὰ ἀκολουθήσει τὰ μοτίβα τοῦ παρελθόντος. Καὶ μὲ βάση αὐτὰ τὰ μοτίβα τοῦ παρελθόντος, συμπεραίνει ὅτι ἡ κοινωνία πὸν θὰ ἀνατεῖλει τὴν ἐπαύριο τῆς πανδημίας θὰ χαρακτηρίζεται ἀπὸ τὰ ἐξῆς τρία βασικὰ χαρακτηριστικά: ἔκρηξη καταναλωτισμοῦ, σεξουαλικὴ ἀπελευθέρωση, ἀπομάκρυνση ἀπὸ τὴ θρησκεία. Εὐλογο εἶναι βεβαίως τὸ ἐρώτημα: Πόσο καλύτερος θὰ εἶναι αὐτὸς ὁ κόσμος; Εἴμαστε σὲ ἀλήθεια καταδικασμένοι νὰ ἀνταλλάξουμε τὴ νόσο τοῦ σώματος μὲ τὴ νόσο τῆς ψυχῆς; Δὲν χρειάζεται, ἀσφαλῶς, νὰ ἀποφανθοῦμε· ἀλλὰ δὲν ἐπιτρέπεται νὰ μὴν προβληματισθοῦμε.

ΚΩΔΙΚΟΣ:
01 1290

«ΖΩΗ»
Ἰπποκόρατους 189
114 72 ΑΘΗΝΑ